BERETE GA ŽE OD LETA 1963

PIPEC

NI PIPEC NOŽ,
KOT PAČ NI
ŽEBELJ ŠILO,
JE TOP,
A VENDARLE
IMA REZILO

SOLIST LETO 62 – ŠT. 53 – CELJE, ROŽNIK 2025 DODATEK PENZIJI

SLOVENIJA GRE NAZAJ!

PO REGIJI DOL IN NIŽE

BREZPLAČNI IZVOD:
https://novinar.com/novica/pipec-2025/

Vlada uporabila državljansko neposlušnost: ne posluša državljanov.

Alkohol v šole

Jelka Godec za zaščito tekoče kulture

Šentjurska poslanka in vodja poslanske skupine SDS je svojim poslanskim kolegom končno povedala, kar si vsak kleni Štajerec misli. To, da se na šolskem igrišču, ki je v marsikaterem slovenskem kraju, ne nujno kozjanskem, edini ravni prostor, ob gasilskih veselicah ne sme točiti alkohola, je navaden zločin proti slovenski tekoči kulturi.

Gasilske veselice so ob sobotah in nedeljah, ko so šole že davno zaprte, tudi če je šola srečna izbranka tako imenovanega razširjenega programa ali imajo v njej kakšne krožke.

Prav v ure razširjenega programa pa bi alkohol lahko malo vključili. Šole morajo namreč zagotoviti tretjino ur iz sklopa gibanje in zdravje. V tem sklopu bi se učili o vplivu alkohola na gibanje in zdravje. Hkrati bi organizirali tudi kuharske urice; vinske omake so zakon, prav tako flambiranje, pa Coq au Vin, v nobenem primeru brez alkohola ne gre. Tudi pri dodatnih urah kemije bi lahko delali poskuse z različnimi alkoholi. Pa pri slovenščini bi končno otroci iz prve roke razumeli, kakšne vrste pesem je pravzaprav naša himna.

V uredništvu Pipca smo našli še en razlog, zakaj bi alkohol lahko postal del razširjenega programa. Po nekaj kozarčkih bi se namreč vodstva šol manj obremenjevala z nemogočimi urniki, ki jih razširjeni program prinese, učiteljem pa bi pouk do treh popoldne hitreje in predvsem bolj veselo minil.

Seveda uredništvo Pipca ne vleče Jelke Godec iz godlje, ki diši po doma skuhanem šnopsu, ampak skušamo biti vsaj toliko nepristranski, da pojasnimo vse okoliščine. Ne smemo namreč pozabiti, da poslanka prihaja iz občine, v kateri se je rodil blaženi Anton Martin Slomšek. Človek je napisal ponarodelo En hribček bom kupil, ki so jo vsaj nekoč znali že vsi slovenski vrtčevski otroci, kaj šele šolarji. Glede na to, da je škof poleg hvalnice vinski trti in sladkemu vincu napisal tudi vrsto učbenikov in se zavzemal za poučevanje neukega slovenskega življa, lahko razumemo, zakaj se poslanka tako srčno zavzema za nujno povezavo šole z alkoholom.

Čeprav poslanka, ki prihaja iz logov, ki jih pokriva tudi Pipec, večkrat burno razpravlja, je bila tokrat še precej bolj iz sebe. Po vzoru latinskega reka In vino veritas je, ko je že nekajkrat koalicijskim poslancem skušala zaman razložiti, da v šoli vendarle ne bodo pili alkohola (pa če bi bili šolniki v razširjenem programu tega še kako potrebni), prav lepo po kozjansko znorela: »Pa dobr, pa kaj teb ni jasn.« Potem je nadaljevala, da naj ji nihče ne reče, da jim v ravnateljevi pisarni nihče ni nikoli ponudil česa za spiti. Škoda, da ni povedala, kje se je to zgodilo. Bi šli na obisk. Mi dobimo samo kavo in vodo.

PRIGODE IZ KURNIKA

Gudnajt, Branko!

Nedavni govor Branka Grimsa v Evropskem parlamentu, ko je govoril o svobodi govora, so vsi prisotni poslanci v dvorani poslušali z odprtimi usti. Oba sta zehala.

Spet bo pela

Iz zaupnih rokerskih krogov smo izvedeli, da bo predsednica DZ Urška Klakočar Zupančič na naslednjem koncertu zapela s skupino Šank rock. Posebej za poslanca Andreja Hoivika bo zapela pesem »Rad bi bil metulj«.

Čao, Sandi!

Savinjski borec proti zlorabi socialnih transferjev in promotor cvička v šolskih prostorih Aleksander Reberšek NSi je bil kot klen Slovenec užaljen, ker ga je primorska poslanka Svobode na parlamentarnem hodniku pozdravila z italijanskim Ciao in ne s slovenskim Bog daj. Prek omrežja Fake X je sporočil, da iz protesta proti takšnemu vdoru laške šprahe v podalpsko svetišče demokracije ne bo več jedel pice in makaronov.

Jezikavi jager

V Državnem zboru je oni dan nastal preplah, ker je poslanec SDS Žan Mahnič prišel na sejo z lovsko puško. Panika se je polegla šele potem, ko se je izkazalo, da je bojeviti Žan tudi tokrat streljal le kozle v razpravi. Njegove replike so sicer včasih za vola ubit', a med poslanci tokrat ni bilo žrtev. Puško pa je imel s seboj zato, ker je takoj po seji odšel na jago.

Ona ni pohlevna

Kozjanka Jelka Godec je kot vodja poslanske skupine SDS desna roka Janeza Janše. Po njenih bojevitih nastopih sklepamo, da se na vse kriplje trudi, da ne bi dobila še šefove desne noge, tako kot so jo dobili nekateri njeni preveč pohlevni predhodniki na mestu vodje strankinih poslancev.

Nomen est omen

Vodja poslanske skupine SD Jani Prednik je na upravni enoti vložil zahtevek za spremembo priimka v Zadnjik. Zaradi katastrofalne cestne povezave med Koroško in štajersko avtocesto namreč pogosto zamuja na seje v Ljubljani in nanje prihaja kot zadnji.

Skesanci

Mnogi, ki so volili stranko Svoboda, danes to obžalujejo. Nekateri se izgovarjajo, da v mraku tedanje Janševe vlade niso videli, za koga glasujejo.

Kulturni erudit

Kdo pravi, da se desničarji ne spoznajo na umetnost? Našega poslanca desne opcije smo pred dnevi srečali v likovni galeriji. Tja je prišel, ker je slišal, da odpirajo razstavo inštalacij, on pa ravno zdaj obnavlja vodovodno napeljavo v hiši. Po ogledu je bil sicer razočaran, ker na razstavi ni našel ničesar pametnega zase, na strankinem profilu X pa se je vendarle pohvalil, da je bil na kulturnem dogodku.

Aretacije naglavnih rut

Cerkev: »Slovenska tradicija je trajno ogrožena!«

Policisti so minulo nedeljo dopoldan po vsej državi v akciji, ki jo je usmerjalo generalno državno tožilstvo, odvzeli prostost 328 osebam ženskega spola. Odvedli so jih do dežurnih preiskovalnih sodnikov, ki so jih zaslišali in nagnali domov.

Ali bodo proti ženskam vloženi obtožni predlogi, še ni znano. Dopisnik Pipca s Kozjanskega je govoril z M. K. (ime hranimo v uredništvu), ki sama živi v skromni hiški (naslov hranimo v uredništvu), razmajani še od velikega potresa na Kozjanskem leta 1974. Obiskovanje nedeljskih maš predstavlja njen edini stik s sosedami (njihove naslove hranimo v uredništvu).

M. K. je povedala: »Kakor vsako nedeljo sem se zjutraj umila nad lavorjem, roke natrla s tavžentrožo, zavezala sem si pražnji firtoh in ruto. Maše nisem dočakala. Ježeškristus, kako sem se ustrašila! Po vstopu v cerkev so me napadli miličniki in me odvlekli v marico. Notri je že bilo nekaj sosed iz vasi (ime hranimo v uredništvu). Med vožnjo smo se pomenile o vsem, o čemer se ob nedeljah pogovorimo po maši (vsebino pogovora hranimo v uredništvu). Ne vem, kaj bo. Upam, da me ne bodo zaprli. Tudi kazen bom težko plačala: A bom dobila kriminalni dosje?«

Varuh človekovih pravic napoveduje pritožbo, Zagovornik načela enakosti pa žrtvam diskriminacije zaradi rut obljublja svetovanje.

Iz urada škofovske konference so poslali obvestilo, da se bodo za žrtve nedeljske akcije borili do zadnje vernice. Tiskovni predstavnik Cerkve je povedal: »Hvala Bogu je obiska v cerkvah vsako leto manj, sicer bi bilo žrtev tega neobzirnega, proti Slovenski Cerkvi in vsem verujočim usmerjenega brezbožnega nasilja še več. Si predstavljate, da bi levičarska oblast, ki usmerja policijo in sodnijo, akcijo izvedla pred dvajsetimi, tridesetimi leti? V tisoče bi šle številke nedolžnih aretiranih!«

Mirni protestniki vdrli na stranišče

Kulturno so želeli obračunati s sodniki, ki krivo sodijo

Pred celjsko sodno palačo so se v podporo Janezu Janši ob še enem zrežiranem sojenju proti poštenjaku mirno zbrali njegovi podporniki. Z zavidanja vredno človekoljubnostjo je miroljubna množica s pacifističnimi vzkliki »Smrt pravosodju!«, »Grde na vrbe!«, »Kdor ne skoči, ni Sloven'c!« zahtevali, da mednje na zagovor prideta predsednica sodišča in pristojna sodnica.

Zaman so prosili, čeprav so s tihim kričanjem »Nea bomo vam nič naredli!«, »Ljudstvo naj sodi!« in drugimi klici potrjevali, da nimajo nasilniških namenov. Razprostrli so napis »Je suis Janša« in ga tiho šepetali: »Jezus Janša!«. Skrajno potrpežljivo so čakali debele četrt ure. Ker sodnic ni bilo na spregled, so strpno vdrli v poslopje, obzirno razorožili varnostnike, nežno razbili napravo za nadzor vnosa nožev in drugih nenevarnih kovinskih predmetov ter se postavili v vrsto pred moškim straniščem.

Žal je tam prišlo do majcenega prerivanja, ker se je enim mudilo odtočiti bolj kot drugim. Podle so govorice, da so namenoma urinirali mimo školjk in po pokrovih, saj lahko vsi z zdravniškim potrdilom dokažejo, da trpijo zaradi tresavice rok. Ko so se olajšali, so si nekaj časa zapenjali razporke, potem pa se vrnili pred sodišče.

Priševši ven so zaprepadeno ugotovili, da je njim neznana množica med njihovo odsotnostjo neobzirno poškodovala avtomobil reporterjev RTV Slovenije, neznani storilec, ki gotovo ni bil njihov soprotestnik, je celo brcnil v vrata avtomobila prav tam, kjer sta črki RT.

V dobro neznanih storilcev je razumno domnevati, da reporterja nista nameravala o shodu poročati korektno. Zato je neznana množica, za katero policija ne prav zagnano poizveduje, s svojim prefinjenim občutkom za resnico in pravico pravočasno zaznala njune neprofesionalne nakane.

Po več urah, ko so protestniki mirno vztrajali pred sodiščem, grizljali sendviče in pili sokove, malo so se tudi prerivali, ampak samo, kadar je moral kdo na stranišče, je na stopnice sodišča stopil poslanec Žan Mahnič rekoč: »Iskati pravico na slovenskem sodišču, je enako kot iskati devico v kurbišču.«

Njegove besede so bile preroške, saj sta v tistem iz poslopja stopila odvetnik Franci Matoz in predsednik Stranke Demontirajmo Slovenijo (SDS) Janez Janša, ki je oznanil, da je nedolžen. To je pravi čudež, saj so pravili, da je bil preverjeno nedolžen že pred leti, ko ga je družina pospremila v zapor na Dobu.

Vse to v Celju se je vršilo večkrat, namreč ti mirni protesti, nazadnje lanskega decembra in potem letos aprila. Obakrat je Janša pravilno napovedal, da prihaja pomlad, kar se je tudi zgodilo. Sicer je pa zdaj že poletje.

Ob aprilski oznanitvi nedolžnosti se je množica podpornikov prvič za hipec spozabila in je nekaj prisotnih obrcalo parkomat, saj kaj se pa to pravi, da je krivosodje v Janševi zadevi razsodilo po volji ljudstva? Nad kom naj se zdaj mirno znašajo?

Najbolj pa razveseljuje ugotovitev, da ima Slovenija še svetlo prihodnost. Med protestniki pred sodiščem je bilo namreč največ mlajših. Resda je šlo samo za mlajše upokojence, toda vzpodbudno je, da so bili gibalno ovirani starejši upokojenci v manjšini. Med mlajšimi starejšimi upokojenci smo opazili tudi mlajšega starejšega upokojenca iz vrst policije Vinka Gorenaka in ga prosili za izjavo. Povedal je: »Za časa svojega službovanja na policijski postaji Celje sem policajem govoril, da kdor ne zna Pariške komune na izust, ne bo nosil pendreka. Enako naj velja za sodnice – katera ni prebrala zbranih del našega predsednika, naj ne dobi malice!«

Starejši med mlajšimi upokojenci so hodili na deset minut na stranišče, tudi v bližnje haustore, in poskrbeli so za manjši nesporazum, menda, ker slabo slišijo in razumejo. Ko je Janša povedal, da je sodišče izreklo oprostilno sodbo, so mislili, da je rekel, česar so se že prej bali – da mora v sprostilno sobo. Začeli so tuliti »Buuu ...«, »Krivosodje« in »Komunisti!«, dokler ni na stopnice stopila poslanka Jelka Godec in zavpila: »Utihn'te, butli!« Med protestniki so bili tudi številni predstavniki gospodarstva, ki hranijo našo državo in vlado onega ptiča: opazili smo lastnika betonarne, tri avtoprevoznike, puškarja, mesarja, dva vodovodarja in enega keramičarja. Z nekaj buškami in praskami, ki so že skoraj izginile, se nam je uspelo preriniti skozi stoično množico, da smo predsednika SDS zaprosili za komentar protestnega napisa »Rdeča mafija obvladuje Slovenijo«. Dejal je, da on s tem nima nič, da se bo pozanimal, kdo je to napisal in koga je imel v mislih.

Krivosodje pobegnilo v Avstrijo

V Avstriji sodijo podporniku Janeza Janše, direktorju BIA Separations, ustanovitelju portala Info360 in financerju časnika Domovina Alešu Štrancarju. V delni sodbi sodišča v Železnem so ugotovili ponarejanje listin. Štrancar je sodbo komentiral z zapisom, da mu sodi avstrijska mafija. Očitno so celjski protesti v podporo Janši zalegli in je slovensko krivosodje pobegnilo k sosedom, saj v Sloveniji več ni sodnika, ki ne bi sodil po Štrancarjevi volji. Čisto sveža je razsodba na drugi inštanci, da mu zaradi ponarejanja pogodb Avstrijcem ni treba plačati 83 milijonov evrov.

PIPČEV VSEVED

V sedanji vladni koaliciji je kar nekaj ministrov, poslancev in članov ožjega svetovalskega kroga premierja Goloba, ki so doslej zamenjali že več strank. Kateri stranki pa zdaj pripada influencerka Tina Gaber, ki po neuradnih informacijah močno vpliva na odločitve vlade in njenega predsednika?

Trenutno je njena stranka premier Golob.

Domala vsi ministri in drugi funkcionarji, ki jih zalotijo s prsti v marmeladi, trdijo, da so žrtve političnih zarot in prisegajo, da delajo pošteno. Kdo in kako naj jim pride do živega?

Po našem mnenju bi morali v parlamentu ustanoviti preiskovalno komisijo za ugotavljanje izvora poštenosti vpletenih v afere.

Zakaj ni zadnje čase v Ljubljani nobenih kolesarskih protestov?

Morda so protestniki obupali nad sedanjo vlado in hranijo moči za kolesarski maraton po naslednjih volitvah.

Številni pacienti se ne spomnimo, kdaj smo nazadnje prišli do osebnega zdravnika ali specialista. Je kriva demenca?

Brez panike! Ni vas izdal spomin, temveč tisti, ki so zafurali naše zdravstvo.

Janez Janša je bil spet, že desetič, izvoljen za predsednika SDS. Ali ni že čas, da bi prestol prepustil komu mlajšemu?

Ne pretiravajte! On je vendar v stranki bog, bogovi pa so večni in kaj je ušivih deset mandatov proti večnosti?

Zakaj vsaka oblast odkriva toplo vodo?

Zato, da nas potem v njej kuha kot žabe.

Zakaj evropskemu poslancu Branku Grimsu gredo tako na jetra levičarji, migranti in LGBT, da proti njim grmi v vsakem nastopu? Je kaj narobe z njegovimi jetri?

Po teatralnosti in vsebini njegovih nastopov sklepamo, da izvor njegove alergije ni v jetrih, ampak v enem drugem vitalnem organu, ki nima prebavne funkcije.

Ali je tudi Pipec kdaj hvalil cesarjeva nova oblačila?

To se še ni zgodilo, ker še čakamo, da bodo cesarja odeli v prisilni jopič.

Zakaj so plače navadnih delavcev danes tako nizke?

Kje pa je rečeno, da so nizke? V nekaterih firmah so tolikšne, da jih morajo izplačevati v dveh delih.

Zakaj s takšno lahkoto razprodajamo Slovenijo tujcem?

Saj ni čudno, ko pa jo na turističnih borzah in v promocijskih filmih propagiramo kot lepo in prijazno deželo.

Ali se Golobova vlada res spozna na zdravstvo bolje kot medicinska stroka, ki opozarja, da sedanja reforma sesuva zdravstveni sistem?

Kako sploh lahko dvomite o tem? Že stara ljudska modrost pravi, da en golobček zaleže več kot sedem dohtarjev.

Ali je res, da SDS tudi po izgubi oblasti s svojimi kadri še vedno nadzoruje različna področja v državni upravi in gospodarstvu?

Podrobnosti o tem ne poznamo, opažamo pa, da vodilni kadri stranke popuščajo pri samokontroli.

Korupcija je pri nas pognala globoke korenine. Kaj narediti, da bi jo vendarle izkoreninili?

Kazalo bi poskusiti po nauku znane Tolstojeve pravljice o tem, kako so pulili repo velikanko. (Dedek za repo, babica za dedka ...)

Zakaj vlada tako mečka z obdavčitvijo nepremičnin?

Pripravljavci zakona še iščejo rešitev, kako čim bolj pravično obdavčiti brezdomce.

Država nas odira z davki, banke pa z obrestmi. Kam vse to pelje?

To kaže, da je perspektiva Slovenije v usnjarsko-predelovalni industriji.

Zakaj so tuji investitorji tako previdni pri vlaganjih v Sloveniji?

Očitno so se ustrašili gospodarskega tigra, s katerim se hvali vlada.

Pehta spet zavaja

Prazne obljube na tešče škodijo zdravju upokojencev

Civilna iniciativa Glas lačnih upokojencev (GLUP) je v javnem protestnem pismu opozorila, da že večkrat kaznovano podjetje Biošpil zavaja upokojence in ogroža njihovo zdravje s tem, ko jim ponuja svoje prehranske dodatke.

V Glupu pravijo, da številni upokojenci zaradi nizkih pokojnin nimajo več kaj dati v lonec in zato tudi nimajo česa dopolnjevati v praznih želodcih. Medijska promotorka Biošpila Pehta Skomina sicer v plačanih televizijskih oddajah vehementno zagotavlja, da njihova prehranska dopolnila omogočajo tudi lažjo in manj stresno prebavo praznih obljub o višjih pokojninah in dolgotrajni oskrbi, s katerimi sedanja vlada pita podhranjene upokojence. Vendar v Glupu opozarjajo, da medicinska stroka še ni raziskala in potrdila takšnih učinkov Biošpilovih zvarkov.

CI Glup tudi poziva Ministrstvo za zdravje in NIJZ, naj dovolita v Sloveniji samo proizvodnjo in prodajo tistih zdravil za demenco, inkontinenco, revmo in druge bolezni upokojencev, ki se jih sme jemati na tešče.

Vozni red za znoret

(Balada o zarjaveli železni cesti)

Že dobro uro čakam na štacjonu
motorko, ki bolj slična je hlaponu.
Oko pripeto je na vozni red,
preklinjam ta železniški nered.
Ko vlak naposled se kot polž prikaže
in mislim, zdaj bo šlo do službe lažje,
za tretjim se ovinkom spet ustavi.
Sprevodnik opraviči se in pravi:
»Od tod naprej je tire rja vzela
in progo so zaprla nujna dela.
Naprej vas bomo z 'busom prepeljali,
le kakšno ur'co boste počakali.
Šofer sporoča, da ima zamudo,
ker je na cesti padel v gnečo hudo.
Za 'bus pa nič ne boste doplačali,
ker bodo stroške naši poravnali.«
A ko smo vendarle na cilj prispeli,
drugačni so problemi ven privreli:
ker v službo spet tri ure sem zamudil,
se sitni šef je nad menoj razhudil.
Ob takšni potovalni avanturi,
ki tudi najtrpežnejše razkuri,
bi o Železnicah lahko veleli:
niso na njih le tiri zarjaveli!

Umetnik in desničar

Na ulico performer se postavi,
ki bolj umetnost ljubi kot desnica,
napne ušesa, kakšna je resnica:
kaj misli si občinstvo o predstavi.

Ga s pločnika desničar opazuje,
se nad nastopom zgraža, pametuje:
»To je kvazi umetnost izrojena,
iz tujih grešnih logov prinešena!

Predstava je premalo domoljubna
in za kulturo naroda pogubna.
Je nov dokaz levičarske zarote,
strel v osamosvojitvene vrednote!«

Užaljen ni ozmerjani levičar,
saj ve, da pač različni so okusi.
A uličnemu kritiku zabrusi:
»Le kar razume, sodi naj desničar!«

PODALPSKI PARADOKSI

- O potrebi po koaliciji razuma govorijo tudi takšni, ki so zreli za psihiatrijo.
- V časih javnega zdravstva nismo mogli do zdravnika brez veljavne zdravstvene kartice. Po sedanji zdravstveni reformi bomo namesto nje bolj potrebovali veljavno plačilno kartico.
- Ukrepi Golobove vlade že dajejo rezultate. Še več pa jemljejo.
- Tisti, ki vpijejo, da nam bodo migranti z Jutrovega vsilili islamsko kulturo, močno pretiravajo. Saj nam nihče ne uspe vsiliti niti naše, slovenske kulture!
- Politične razmere pri nas in v svetu so zelo resne. Kako je to mogoče ob tako neresni politiki?
- Kako so lahko nekateri tako obogateli na naš račun, ko pa so naši računi na pol prazni?
- V preiskavah gospodarskega kriminala pri nas se krog osumljencev po navadi tako zoži, da v njem ni več prostora za velike kriminalce.
- Tudi ko ljudstvu poči film, po navadi številni kadri ostanejo nedotaknjeni.
- Slovenija spominja na ladjo norcev. Ko del posadke razpenja jadro, drugi del vrže sidro.
- Iz pogovora med prijateljicama. »Moj mi je pred poroko obljubljal, da mi bo klatil zvezde z neba, zdaj pa ne more zamenjati niti pregorele žarnice v kopalnici.«

mnzc
muzej novejše zgodovine | celje
Valvasorjeva nagrada
SLOVENSKI MUZEJ LETA
2025

Konec stanovanjske stiske

Prijave bivališč na avtocesti Celje-Slovenske Konjice

Na štajerskem in prekmurskem koncu se obeta rešitev pomanjkanja stanovanj. Cene kvadratnega metra so se že prepolovile. Zaradi zastojev zaradi del na odseku avtoceste med Celjem in Slovenskimi Konjicami so se mnogi odločili vsaj do konca leta 2026 stanovati na avtocesti, če bo sreča mila in se bodo dela zavlekla, še dlje.

Številni Štajerci in Prekmurci, med njimi mlade družine, samske ženske, ločeni moški in starostniki, za katere ni prostora v domovih brez strežnega osebja, so se odločili v času zastojev na odseku avtoceste Celje-Slovenske Konjice in na obvozni državni cesti Vojnik-Tepanje stanovati v avtomobilih. Na upravnih enotah med Lendavo in Slovenskimi Konjicami pravijo, da se je za prijavo stalnega bivališča na sedežu DARS-a v Celju in začasnega stanovanja na cesti potrebno pisno naročiti, saj ne zmorejo sproti obdelati vseh strank.

Inženir G. Ficko, strokovnjak za gradbene zamude, svetuje: »Ljudem je treba naravnost povedati, da gre za začasno rešitev. Tudi, če bodo do konca leta 2026 zadovoljni z življenjem v zastoju, se bodo po končanju del spet znašli na cesti.«

Z njim se ne strinja projektant L. Žnidar, izdelovalec žganja in tras tretje razvojne osi: »Bivanje v avtu na avtocesti bi lahko bila tudi končna rešitev stanovanjskega vprašanja za starejše državljane. Ne gre pozabiti, da se pri nas obnovitvena dela, kaj šele gradnja novih cest, po pravilu zavleče v božjo mater.«

Za starejše državljane se je potegnil tudi P. Ropar, predsednik stranke Glas opeharjencev. Zbira neobdavčene prostovoljne prispevke in podpise k peticiji za podaljšanje zastojev: »Stanovati v avtu ni slabo. Jaz v njem opravim celo veliko potrebo.«

Presenetljivo je s peticijo solidaren tudi minister S. Maljevac: »Zastoje bomo podprli spredaj in zadaj.« Povedal je, da so se v javni upravi s prenočevanjem v cestnih zastojih že prilagodili številni uslužbenci, ki spijo na delovnih mestih ali v pižamah delajo od doma. Maljavac: »To je nekakšna slovenska tradicija in lepa navada. Že v vrtcih otroci po kosilu ležejo k počitku. Z ministrom za šolstvo, čigar imena se tako kot vi tudi jaz zdajle ne spomnim, sva se dogovorila, da bo izdal zavezujoč dekret, da morajo tudi osnovnošolci med poukom spati. To bo dobra naložba v praktično šolanje bodočih zaposlenih v javnem sektorju.«

Pol države bo kmalu prenočevalo v avtomobilih na avtocesti, torej na javnih stanovanjskih površinah, kar je ob nastopu mandata obljubila Golobova vlada. Opozicija ne napoveduje interfelacije.

Tu smo, da vsakdanja opravila postanejo lažja in prijetnejša. Z inovativnimi in zanesljivimi gospodinjskimi aparati, varčnimi in prilagojenimi vašim željam. Da lahko preprosto uživate z najbližjimi, z zaupanjem v prihodnost, ki jo soustvarjamo.

»Kako je mogoče, da našo ugledno tovarno prodajajo tujcem za en sam evro?«
»Bojda gre za fabriko s tovarniško napako.«

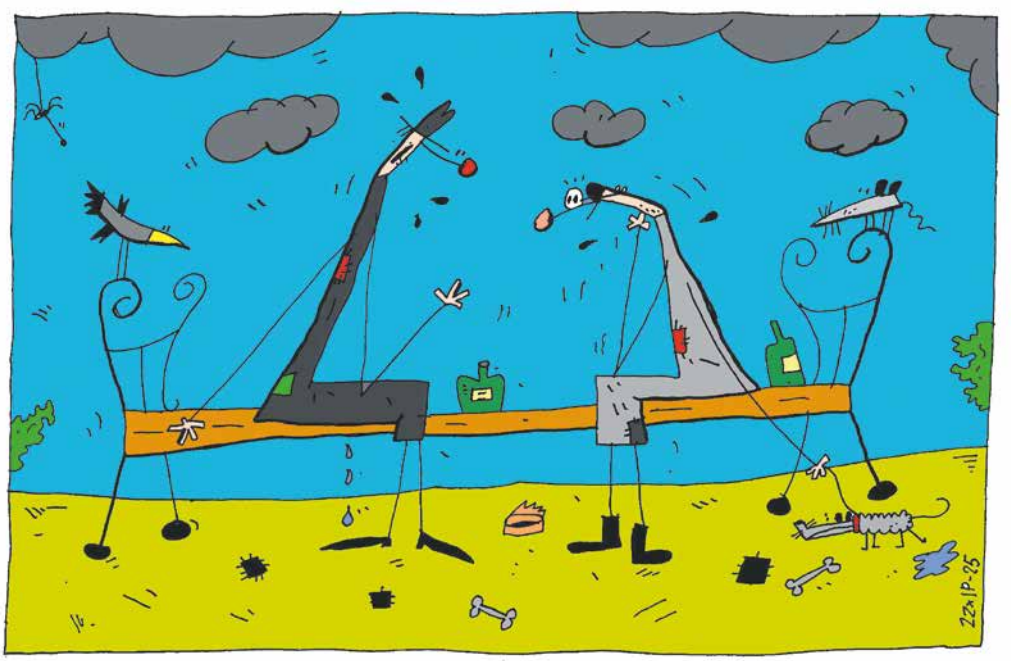

»Če bi bile v časih Rdeče kapice pokojnine tako nizke kot so danes, bi babica pojedla volka in ne obratno.«

POPRAVLJENI REKI

Oče, če jim odpuščaš, ne veš, kaj delajo!

Resnica je naše najmočnejše trofejno orožje.

Politika je kurba, ki ne jamči diskretnosti.

Na napakah iz preteklosti se nismo ničesar naučili. Za nas je to prezahtevna učna snov.

Čisti posli – čist denar. Umazani posli – opran denar.

Poštenost se splača. Vedno jo je mogoče prodati.

Kondicijsko parkiranje

Ukinjajo parkirišča, gradijo še eno nogometno igrišče

Obiskovalcem mestnega središča Celja se obetajo lepši dnevi. Konec kroženja po mestu in iskanja parkirišča. Ko bo največji parking za knežjim dvorcem, ki ga danes zasedajo v mestu zaposleni, končno postal najdražja parkirna cona – modra, bodo tam lahko parkirale trume domačih in tujih obiskovalcev mestnega središča, ki jih ni, ker jim zaposleni jemljejo parkinge.

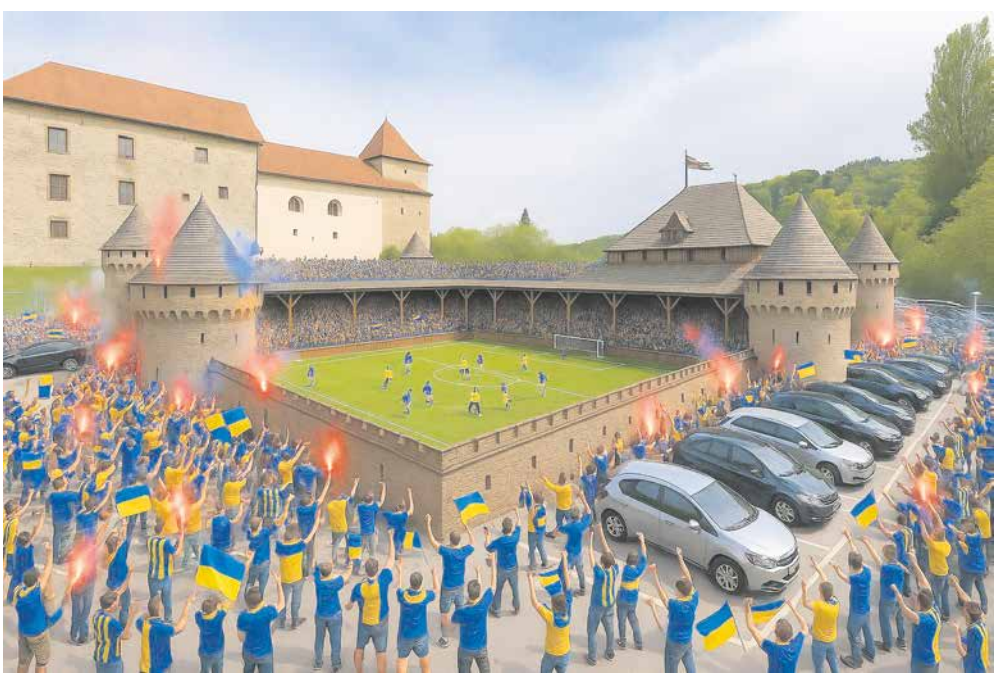

Bodoči nogometni stadion z obrambnimi stolpi ob Knežjem dvorcu.

Da bo bolj naklonjen trajnostnim oblikam mobilnosti, je celjski župan nakazal že z bicikliranjem v predvolilni kampanji. Zaposleni v mestnem središču, ki bentijo nad zamislijo občine, zato ne morejo reči, da niso vsaj slutili, da bo kmalu konec avtomobilskih voženj do vrat javne službe.

Zamisel pa ni samo Kovačeva. Neuradno smo izvedeli, da je bil to pravzaprav dogovor občinarjev z drugimi delodajalci v mestu. Ti hočejo parkinge za stranke, obenem pa hočejo zdrave delavce. In kaj je bolj zdravega od hoje v službo? Ali pa kolesarjenja? Vse, ki dvigujejo obrvi, češ, da se v Celje pripeljejo iz Slovenskih Konjic, naj potolažimo. Ob zastojih zaradi obnove avtoceste bodo z biciklom vseeno prej prispeli kot z avtom ...

Toda celo občinska uprava ni neumna. Ob deževnih dneh lahko pričakujejo manj kolesarjenja in pohodništva v mestne službe. Vedo tudi, da mnogi nimajo zadosti za plačilo parkirnine v garažni hiši. Tista na Glaziji je polna le, kadar se bliža poplava ali toča, zaprojektirani Celeiapark pa lahko napolnijo izključno najbolj spretni vozniki majhnih avtomobilov. Zato so občinarji staknili glave in zagotovili še eno parkirišče. Uredili ga bodo na območju nekdanjega Rakuševega mlina, ki je bil v spektakularnem požaru rekonstruiran dan po volitvah leta 2014, ker je bilo tudi v volilnem programu takratnega župana Bojana Šrota in še danes velja za eno njegovih redkih izpolnjenih predvolilnih obljub.

Več kot desetletje je pogorišče, ko so ostanke zmleli, samevalo, zdaj bo postalo izjemen prostor za avtomobile. Sicer je od tam do pisarn v mestu malce dlje, a bo poceni. To bo praktično. Zaposleni v mestu bodo lahko vsak mesec dali nekaj na stran za pohodne čevlje.

Dolgoročni cilj je seveda umakniti vozila iz mesta v celoti. Zadeva bo potekala postopoma. Najprej bo parkirišče pri Spodnjem gradu postalo modra cona, jeseni ne bo več parkiranja v Gosposki ulici, malo po malo bodo vsa vozila v mestu preteklost. Neuradno smo izvedeli celo, da ne samo, da bo tudi na parkirišču za Maksimilijanom kmalu gradbišče, ampak da tudi parkirišče za Spodnjim gradom ne bo na voljo v celoti. Krivi so nogometaši.

Nogometni klub Celje si je namreč zaželel, da bi prišel bližje mestni oblasti. Na parkirišču Spodnji grad bodo zato zgradili stadion z obrambnimi stolpi, vodstvo kluba pa bo tekme lahko gledalo iz obnovljenega Knežjega dvorca. Po knežje. Tekme bodo sicer imele malenkost prirejena pravila. Tako bo, denimo, zastreljana enajstmetrovka prinesla enajst udarcev z bičem.

Vsi si obetajo izjemen obisk, čeprav parkiranja med tekmami ne bo. Ampak do takrat, ko bo zgrajeno, bodo Celjani že imeli zaradi hoje in kolesarjenja dovolj kondicije in bodo v mesto peš lahko prišli od koderkoli.

Dirka skozi umirjene Štore

Najpomembnejši občinski dogodek letošnjega leta

Štore so najbolj znane po tem, da se je čas tam kar malo ustavil, še vlak se v njih včasih ustavi, ki mu ni mar za lokalni tempo in zamude v času. Tudi kiosk za kebab ob opuščenem železniškem prehodu sameva prazen. Enkrat na leto pa domačini ponosno dvignejo glave in zastave.

Tudi letos so jih. Skozi skromno, a ponosno občino je švignila karavana kolesarske dirke Po Sloveniji. Kolesarji so sicer Štore prevozili tako hitro, da jih je večina domačinov komaj uspela ujeti s pogledom, kaj šele s fotoaparatom, a je dan dirke kljub temu postal ena največjih atrakcij zadnjih let. Nanjo se krajani pripravijo z olimpijskim duhom. Tudi letos se je na dan dirke na Lipo zgrnila množica – otroci, društva, pevci, ... in vsi, ki so »samo prišli malo pogledat« – vse v okviru športno-družabnega občinskega bazarja.

Turisti, ki pomotoma zaidejo v Štore v pričakovanju adrenalinskega spektakla, so sicer deležni bolj umirjene različice slovenskega življenja – a z odličnimi razgledi, prijaznimi ljudmi in garantiranimi petimi minutami miru ... ali tremi, če mimo ravno takrat švigne kak kolesar. V trgovini pa si tudi vedno lahko kupijo svežo žemljo s pet dek posebne.

Morda bi v Štorah lahko dan, ko je mimo prvič za 18 sekund pripeljala karavana kolesarjev dirke po Sloveniji, razglasili za občinski praznik. Potem bi lahko nazdravljali in dvigovali zastave vsako leto, tudi če kolesarjev več nikoli ne bo.

Dober dan, moj župan

– Dober dan, moj župan.
– Dobro dajva kar na stran.
– Morda prišel sem zaman?
– Nikar še ti, moj občan ...
– Slišim, da imate radi, če kdo z idejo se pojavi ...
– Tako je, nimam jih veliko sam – poslušati pa znam.
– Bi participativni proračun tudi smeli obremeniti?
– Če drugače pač ne gre, potlej že mogoče je.
– Superca! Predlagam da bi vsi celjski upokojenci, ki jih mala penzija tišči, sem na prakso poleti prišli.
– Kam neki naj jih damo, koliko naj za njih imamo?
– Nič bi drago ne bilo, delali zgolj bi za malico.
– To znajo že zaposleni, vsi so, khm, malce leni.
– No, vidite, tudi nam, ki v Celju smo doma, prav malokdaj diši, da bi delali vse dni. Lahko pred malico bi celjski upokojenci mirno z zaposlenimi v pisarnah počivali, po malici domov bi šli.
– To pravzaprav bi dalo za male pare se izvesti, ne stalo bi preveč.
– No, če vam ni odveč ...
– Nasprotno, vse bolj všeč mi, občan, tvoja je zamisel. Imel samo bi strošek malice, če prav nihče bi delal ne, pa druge ne bilo bi škode.
– Prosil samo bi še eno ...
– Mi počiti ne bo dovoljeno?
– Ker za stare osebe gre, ki so zdravstveno ogrožene, bi šlo, da bi jim odobrili še subvencijo pri zdravilih?

Nora zmaga Vojnika!

Vojniški pumptrack posekal celjske rikše

Na razpis Pipca za najboljšo županske domislico se je vaših predlogov vsulo kot listja in trave. Uredništvo je izločilo dolgočasne kanalizacije in vodovode, saj so po izgradnji nevidni in se župani ob njih ne morejo fotografirati. Izločili smo tudi kozjanske gradove, ker se tako ali tako ve, kateri župan je svojega najhitreje obnovil.

V ožjem izboru so tako ostali ena domislica iz Celja in dve iz Vojnika. Uredništvo je pred glasovanjem iz žirije izločilo članico, ki je vprašala, kdo je tu bolj nor – občina, v kateri je norišnica, ali občina z največ norimi idejami. Potem smo glasovali.

Tretje mesto je osvojil župan Celja, ki je mesto zaprl za vozila s štirimi kolesi in dovolil samo vozila z dvema kolesoma. Kdor v Celje dnevno prihaja od daleč in mu v je službo pretežko priti iz bližnjih Konjic ali še bližjega Žalca, bo lahko že pri krajevnih tablah za naselje Celje najel rikšo s filipinsko vprego.

Žirijo pa je najbolj očaral župan Vojnika. Kar dva njegova inovativna projekta sta prejela večino glasov. Drugo mesto je osvojila cesta med Vojnikom in Šmartinskim jezerom. Na njej so vozniki prisiljeni brezplačno preverjati vozniške spretnosti. Ni se jim treba voziti na poligon na Ljubečni. Ki je tako ali tako v Celju … Na vojniški cesti,

ki se začne pri pokopališču, da je tudi žrtvam prometnih nesreč bliže, je nameščenih dovolj globokih vdolbin v asfaltu. Vozniki vijugajo med njimi kakor med stožci.

Prvo mesto in zmago pa je župan Vojnika odnesel še z enim prometnim projektom. Iz običajne pešpoti in kolesarske poti, kakršne zna zgraditi še tako nesposoben župan, mu je uspelo narediti pumptrack! Speljan je domiselno. Širok je slab meter, vijuga sem in tja, gor in dol. Namenjen je invalidom, da preverjajo vzdržljivost vozičkov in mamicam z vozički, da po porodu krepijo roke in noge.

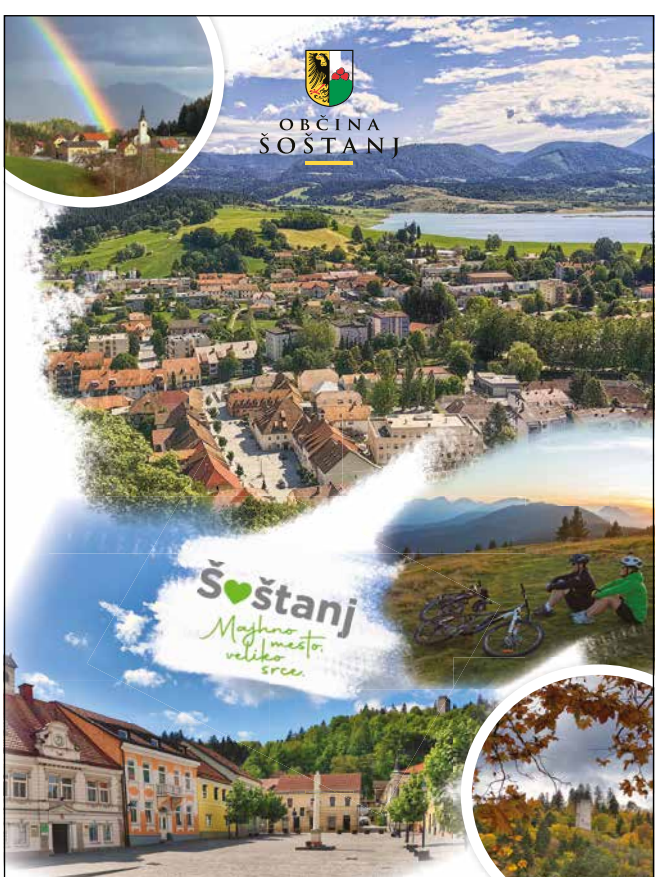

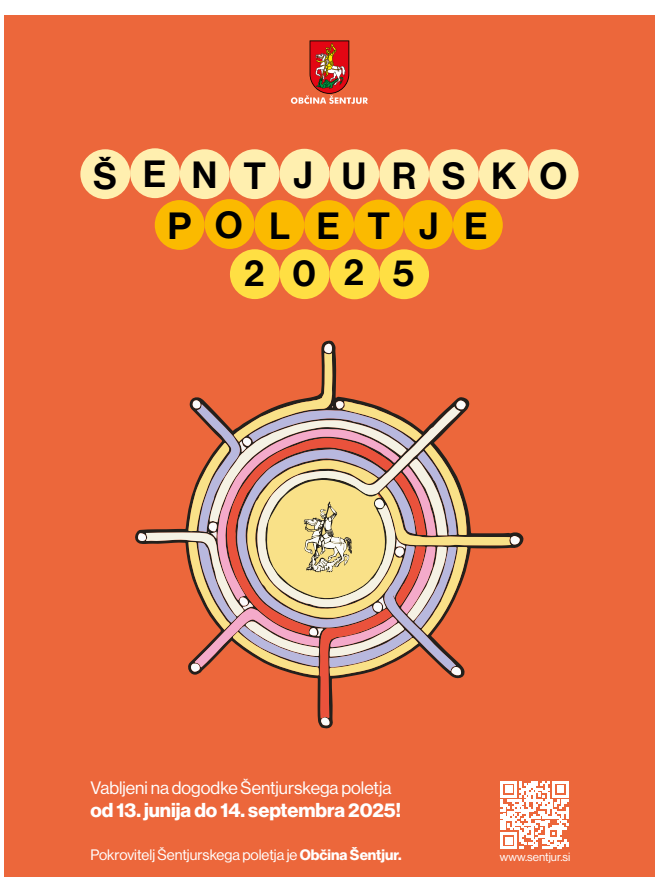

Otroke vrgli iz toplic

Policija prisilila starše, da so jih vzeli nazaj

Na prvi dan novega leta, v jutranjih urah, so občani laške policiste poklicali v Rimske Toplice, v tamkajšnje Rimske terme. Obvestili so jih, da je pred zdraviliščem večja skupina jokajočih otrok v pižamah in copatah.

Policisti so s kraja na intervencijo poklicali reševalna vozila nujne medicinske pomoči, krajevne gasilce in pristojno službo Centra za socialno delo. Po pogovoru z vodstvom term so ugotovili, da so v skladu z novo politiko poslovanja v Rimskih termah na prvi januarski dan otroke, ki so v recepciji gledali jutranje risanke, odstranili iz hotela in dva malo večja tudi iz bazenskega kompleksa, ker sta se hotela kopati. Od novega leta so namreč Rimske terme namenjene le odraslim gostom, najraje starejšim gospodom z mlajšimi spremljevalkami in mladoporočencem brez otrok.

Policisti so otroke pospremili v svoja in reševalna vozila, jim ponudili topel čaj in tiste bolnišnične lizike proti suhim ustom, in se odpravili iskat njihove starše. Nekateri so sicer že pred tem zaskrbljeno opazovali svoje otroke z oken hotela, a ponje niso prišli. Večino staršev so našli v bazenu, nekateri so se sproščali v savnah, drugi pa so bili še v posteljah, niso takoj odklenili in policisti so kar nekaj časa trkali na njihova vrata. Po odločnem vztrajanju policistov so naposled vsi starši prevzeli svoje otroke, a z negodovanjem, saj so morali predčasno zaključiti svoj dopust. Policisti so jih popisali za primer, če bi se to ponavljalo.

V Rimskih termah so nam pojasnili, da so svoje goste pravočasno obvestili o novem načinu poslovanja, torej, da so terme namenjene le odraslim. Otroci lahko pridejo na obisk, vendar se smejo zadrževati samo v zdraviliškem parku.

Rimske Terme: otrokom vstop z ali brez staršev prepovedan.

Vse so odjahale

(prepesnitev bivše ljudske)

Vse so odjahale,
od njega zato –
obljubljal predolgo
jim je suho zlato.

Vse so odjahale,
mu bilo je hudo,
vedel predobro je,
nazaj jih ne bo.

Vse so odjahale
v stranko drugó,
se niso ozirale –
ostal je sam z Njo.

Odšla je Nataška
in Saška je šla,
lunca svetila jim
je na nova potá.

Še Ona čakála več
ga ni sama doma,
skočila je skusiti
kanec konca sveta.

Drugim podajale
so fantom roke,
da primóžile bi
si v strankah fanté.

Vse so odjahale,
popil je še dve,
pa se odločil je,
da tudi on gre.

Končno sprevidel je,
da se ženske jezé
kadar obljubljaš le,
pa ne daš penezé.

Je počasen ali nor?

Iz parlamentarnih kuloarjev je pricurljala novica, da se je v hramu demokracije pojavil nepodkupljiv poslanec. Šokirani njegovi poslanski kolegi še ugibajo, ali čudak še ni določil svoje cene, ali pa je zrel za psihiatrični pregled.

Rušitelji

Strokovnjak za davčne utaje Rok Snežič toži raziskovalne novinarje portala Necenzurirano, da so s svojim pisanjem zrušili njegov poslovni ugled doma in v tujini. Toženi novinarji in drugi poznavalci razmer sprašujejo, kaj je narobe z rušenjem črne gradnje.

S RAZVOJNA AGENCIJA SOTLA

Vzpenjača na grad

Viseči most in vzpenjača nista novi zamisli

Iskanje prave ali kakršne koli že turistične atrakcije je eden izmed kazalnikov domišljije in tudi nedomiselnosti vladajočih. Slovenski župani najraje stavijo na stolp. A tega Celje že ima, pa še zgodba o Frideriku in Veroniki sodi zraven. Še enega stolpa torej ne potrebujemo, a grad mora biti še bolje vključen v, kakor rečejo, celjski turistični produkt.

Nismo še pozabili, včasih zato ponoči tudi spati ne moremo, da je prejšnji celjski knez želel postaviti tibetanski most, da bi povezal mestno jedro z gradom. No, ne čisto jedro, en hrib. Povezava bi zato najprej zahtevala nekaj hoje v breg, potem pa brzdanja strahu, ko bi hodili po v vetru opletajoči brvi sto metrov nad cesto, Savinjo in železnico. Idejo je menda dobil iz legend, da naj bi tak most že bil. Za to ni nobenega dokaza, za naš dvom pa prav tako ne. A dejstvo ostaja, da so bili grofje Celjski zelo napredni. Bržkone so vsaj poznali koga, ki je poznal koga v Tibetu ...

Tudi novi knez se je pri idejah za turistične atrakcije ozrl v preteklost in jo trajnostno zapakiral. Tako bo eden največjih projektov, ki ga načrtuje mestna oblast, potniški center. Spet je cilj manj vozil v mestu, pot do tja, pri železniški postaji izgradnja nove parkirne hiše in nove glavne avtobusne postaje, še Šubičev paviljon, ki so ga odstranili, ko so obnavljali Ulico XIV. divizije, bi postavili nazaj. Še dobro, da so ga našli!

Novi center bo omogočal trajnostna potovanja, ker bo vse pripravljeno za izposojo koles, presedanje na Celebus (ali vozi v vašo krajevno skupnost in ali se vsaj približno drži voznega reda je drugotnega pomena), taksi in souporabo avtomobila. Hkrati pa bo ta projekt omogočil tudi vzpostavitev gondolske žičnice oziroma vzpenjače na grad.

Zlobni jeziki so seveda takoj spomnili, da je bil sedanji župan proti gradnji visečega mostu. Zakaj bi bila vzpenjača kaj boljša?

Menda pa gre le za izpolnjevanje več desetletij starih obljub. Zvesti bralci Pipca so uredništvo spomnili na pesmico, ki je v šestdesetih letih prejšnjega stoletja, ko so v Prešernovi ulici gradili stavbo sodišča na mestu ob koncu druge vojne od zaveznikov zbombardiranih hiš, odzvanjala po bifejih:

Gradi se justična palača,
na Celjski grad
bo šla vzpenjača.
Gradi se tudi štadion,
zamorca pere radion.

Če pustimo politično nekorektnost zadnjega verza ob strani, saj pralnega praška plavi radion več ne izdelujejo, je celjska mestna oblast skozi desetletja uresničila vse obljube, razen vzpenjače. Obljuba pa dela dolg.

Seveda je še ena možnost. Če bi radi grad približali mestu, lahko morda preprosto grad prestavimo. Nekaj dela bo, tudi nove poplavne karte nam niso naklonjene, ampak naj bodo načrti velikopotezni. Ker viseči most in vzpenjača sta v rubriki »že videno«. V tem ni nobenega domišljijskega presežka. Danes je vse v interaktivnosti in vključevanju turistov, da imajo občutek, da sodelujejo. Zato lahko turistom predlagamo, da vsak odnese en kamen z gradu in ga postavi na mesto, kjer se bomo odločili, da bo po novem stal Stari grad. Tako ga bomo na novo zgradili malodane zastonj! Še boljše – če turisti niso Celjani, bodo za to celo plačali, ker na obstoječi grad ne morejo, če ne plačajo vstopnine. Ta je lahko celo malce višja, nenazadnje bomo tu ustvarjali celjsko zgodovino. To je pa tudi nekaj vredno. In drago.

GRADIMO VAŠO PRIHODNOST
NEPREMIČNINE CELJE

S pivom do mandata

Opite volivce je lažje ponovno naplahtati

Nekdanji župan Celjski naj bi načrtoval povratek na politični parket in to v velikem slogu. V skladu z žlahtno bratsko tradicijo naj bi se povrnil z lastno znamko piva.

Prejšnje lokalne volitve so v knežje mesto prinesle veliko spremembo na čelu občine. Po dolgih letih se je namreč poslovil župan Bojan Šrot, ki ga je v drugem krogu nasledil politični tekač s krajšo razdaljo Matija Kovač. A nobena juha se ne poje tako vroča, kot se skuha. Šrot naj bi že nabiral municijo za prihodnjo jesen, ko se bodo lokalni veljaki znova tehtali na volitvah.

A če so nazadnje imela veliko opraviti družbena omrežja, naj bi nekdanji župan tokrat uporabil preverjeno taktiko iz njihove družine – pivo. Tako bi naj tekli – ne še dobesedno – pogovori o ustanovitvi nekakšne pivovarne, ki bi med kampanjo s prvovrstno gastronomsko izkušnjo tehtnico glasov prevalila na Šrotovo stran in ga znova umestila v pisarno, ki je bila toliko let njegov drugi dom.

Neuradno smo na Pipcu uspeli izvedeti, da je Šrotova vlada v senci že oblikovala tudi nekaj prvih okusov. Eden takih je pivo Tibetanec, na osnovi tibetanske žitarice tsamba in podmazan z jakovim maslom. S tem naj bi Šrot volivce znova spomnil na svoj megaprojekt tibetanskega mostu med Miklavžem hribom in Starim gradom. Ideja za ta okus piva je sicer še v zraku, kar most ni.

Drugi okus z delovnim imenom Moško, naj bi bil posvečen potencialnim donatorjem za kampanjo. Tako naj bi na osnovi naravnih sladil vseboval okuse po asfaltu, švicu in barvi za talne cestne oznake.

Tretji okus, imenovan preprosto Kovač, naj bi bilo nekoliko nagajivo orožje Šrota proti svojemu nasledniku. Skladno s Kovačevo levičarsko zgodovino naj bi imelo pivo okus po najmočnejšem volilnem orožju leve politične sfere – golažu. A s pomembno noto – premalo slanem in zažganem golažu. Tako naj bi med vrsticami pivo volivcem sporočalo, da je bila Kovačeva ferata na občinski vrh le neslan in popolnoma spodletel poskus, ki mestu pušča le slab okus.

Kreativnosti pred prihodnjimi volitvami torej ne manjka, priložnosti za okušanje pa bo nedvomno dovolj. Ali bo svoj kulinarični odgovor ponudil tudi Kovač, bo pokazal čas.

Treznjenje za volanom

Vino bodo točili, ker bodo stali in porivali

Konjiški vinski turizem si obeta velike dohodke v času obnavljanja avtoceste, ko bo več kot leto dni ves tranzitni promet speljan skozi Slovenske Konjice.

Župan Darko Ratajc je zadovoljen. Imeli bodo takšno turistično promocijo, kakršne z nobenimi denarci ne bi mogli plačati. Ljudje bodo, recimo, tri ure stali pred semaforjem s tepanjske strani in bodo ves čas lahko opazovali Konjiški grad. Vozila bodo, da ne bi potrošili goriva, potem porivali pol kilometra naprej, in tri ure opazovali vinograde Zlatega griča.

Prav v vinski kleti Zlati grič se ob napovedih, kako dolgo bo treba stati in porivati, smejijo na vsa usta, ven in ven brišejo vinske kozarce, najemajo dijakinje gostinstva in študentke agroživilstva za poletno prakso. Izračunali so, da smejo žlahtno kapljico brez slabe vesti ponujati dehidriranim potnikom in voznikom v stoječih avtomobilih. Ko bodo proti koncu dneva končno lahko vžgali avtomobile in se odpeljali bodo, tehnično gledano, tako ali tako že popolnoma trezni.

A klinični psihologi svarijo. Morda, pravijo, bi se v času obnove avtoceste, ki bo trajala skoraj dve leti, kakšen voznik preveč navadil na konjiško vinsko cesto. Saj se ve, da pijače se ni težko nacepiti, težje se je od nje ločiti.

Nacionalni svet za preventivo v vinskem prometu bo z letom 2027 začel to preverjati. Kdor se bo več kot enkrat dnevno peljal iz Konjic do Vojnika, bo pri spominski sobi na frankolovske žrtve dobil začasno vinsko vinjeto z narisano flašo. To bo pomenilo, da mora na informativni razgovor k zdravniku za odvajanje od odvisnosti v Psihiatrično bolnišnico Vojnik. Malo naprej od vojniške pumpe bosta ob glavni cesti takšne voznike na to opominjala obvestilna tabla za bolnišnico in prometni znak z narisano flašo in puščico za obvezno smer levo.

Občina PODČETRTEK

AHAC TRENUTEK PRAVE ODLOČITVE

DROGA

Dokler bije srce, dot

»Ne znajo več konja obuzdati, ne orodja prijeti. S

»Ni več dekline per Teharji, kakoršne so bile,« v brk zamrmral Herman. Nihče ga ni čul. Spred čelom male druščine z levico rahlo pridrževal uzdo rjavca, ki je po lastni volji kopitljal proti Celju. Za trgom, gori nad Žovnekom, se je sonce poslavljalo v gorah.

Miklavžev konj se spotaknil ob prag na stezi. Čudne so poti, ki jih tržani postavljajo – dva lakta kamena prečka, vmes grobo kamenje, z obeh krajev železna ograja, ne višja kakor dva pedi. Jošt, ki bil večkrat tod v Celju po zaslugi Franciscusa Kramerja, se namuznil. Ugánil Miklavževe misli: ne vé, da po železni stezi proti zidovju jezde. Bo treba iti per koči trških revežev v podvoz, in mimo sejmišča svinskega, nato čez cinkovo arno v trg. Bolje tako – saj bi se tu tudi železni konj v obraz pripuhnil!

Prešli so Voglajno, konje obrnili dol v Hudinjo. Brez pomišljanja so jo prebredli, zakaj voda bila še za piškurja preplitva. Povzeli se so na široki plan.

»Kakšna njiva je to? Ne ovsa, ne boba vidim; še trava ne rase,« začudil se Herman.

»Gospod moj, Celjani na njivah ne delajo, odkar ste jih od dnine oprostili. V trgovini kupijo, kar potrebujejo.«

»Od kod jim pa šoldi?«

»Ah, vaš namestnik Kovacs mnoge razpise razpošilja, talajo denar vsem povrsti. Še tistim, ki se z glumaštvom in sviranjem pečajo, nekaj kapne.«

»Od kod pa to bogatstvo jemlje, ta namestnik?«

»To je težko razložiti,« reče Aprehar, koji Joštu na pomoč pritekel, »Celje prejema denar iz večjih mest, in od višjih vladarjev nad njim, menda celo iz Emone in Brusela.«

Faber, Henč in Janž, kakor po dogovoru, pospešili so konje in jih pred grofom ustavili. Drugi so poravnali vštric; le Antonio zaostal s svojim sivcem – ni hotel spet gospodu v oči pasti. Že per Teharjih ga je grdo pogledal in ostalim rekel, naj se laški pankrt pobere, odkoder prišel. Samo Jošt se tam nasmehnil; Barbari je bil Antonio preblizu.

»Previdno, gospod,« dejal Faber, »mogoče kdo opreza z visokih stolpov ...«

»Kdo bo mene, pred mojim trgom, ustavljal!?« raztogotil se Herman.

»Ni nevarno,« reče Jošt, »ni nikogar gori. Dimniki so ti, cinkove arne. Ne sme jih namestnik podreti – varuhi zgodovine ne dajo. Sami se bodo kdaj podrli. Lahko gremo dalje, a previdno. Mehko naj konji stopajo.«

Komaj mimo dimnikov so bili, Herman konja znova ustavil: »Kaj je to v zraku nad mestom? Je znamenje nebeško? Se črna kuga bliža!?«

»Vrane so,« pojasni Jošt, »ki golobe venecijanske so davno pobile. Po smetnjakih brskajo, trušč delajo, tržane onečaščujejo. Ne zna jih namestnik izgnati.«

tlej Celje še ni umrlo

amo po senci lovijo in si želijo biti tisto, kar niso.«

»Zakaj jih pa s topovi ne razpodé, ki sem jih na Laškem iz brona dal vliti? Saj ne koristijo nič – pokali so, bliskali, kadili ... Za ptice goniti bi bili pravšnji. Jih še ima, namestnik?«

Vrane preletavale mestne strehe. Zdaj krakanje njih slišali so prav nadležno.

Aprehar začel: »To ni nič, gospod. V teh časih, ko bi vi s pogumom in mečem reči postavil na mesto, ni enega sovražnika – povsod okoli ležijo. Z lažjo govore, sladke besede imajo in drže nobene. Trgovino uporabljajo za dobiček nepošten, podložnike hujskajo zoper tujce ...«

»Kaj govoriš, Aprehar? Kake kralje imajo? Cesarje? A za ljudstvo se nič ne briga nihče več, z roko trdo in pravično?«

»Take imajo, gospod, ki jih pridaniči je imenovati. Vrane ali krokarji nad Celjem še niso najhuje. Tam na vzhodu, kjer Moskovska kneževina bila, lete železni ptiči – smrtni. Ko kateri pade, huje zadoni kakor top, stavbe podira, koče žge, babe in otroke mori ...«

»Večji svet – večje gorje,« strinjal Jošt. »Aprehar prav govori. Par sto let minili, kar so ladje drugo polovico sveta odkrile. Tam največji lažnivec vlada, kar jih bilo je.«

Noč se že bila spustila. Vran ni bilo na vidiku, tudi slišati ne. Jezdili so mimo črpalke in špecerije, prispeli na plato in prejahali tire. Nekaj dalje Herman konja ustavil, pokrivalo z glave snel in rekel: »Tu, pobi, je Eulasius svetega Maksimilijana pogubil, tu njegova kri napojila grudo našo. Kaj tu stoji cerkev, vidim. Bogu hvala, nekdo jo na novo postavil.«

»Je, a ni naše vere – za tiste služi, ki se pravilno slavne kličejo.«

»Koliko brezbožnih verstev v mojem Celju!? Namestnik reda ne dela!«

»On najmanj veruje, gospod,« pripomnil Miklavž. »In ga je razumeti – več škode mu delajo Celjani, ki se v razne stranke in liste cepijo, kakor pa tujci vseh veroizpovedi.«

Grof Herman ostal je brez besede, oprode tiho, da ga ne raztogotijo še bolj. A gospod se je že pomiril. Ni mogel vsega dojeti tega novega sveta. Solze stopile v oči, ko mimo Branibora so zavili in ga svetloba ulice zaslepila. Tiho je bilo in prazno večerno Celje. Izza marsikerega okna modrikasta luč pobleskavala. Grof vpraša: »Kaj imajo vsi kresničke po čumnatah, da jim žene lažje noč prestanejo?«

»Ah, ne,« odgovoril Aprehar, »gledajo v škatle, kaj po svetu se godi. Nič dobrega.«

Herman vprašal dalje: »Če tako razsvetljeno je, mar ne bi se našla gostilna odprta, da bokal vina okusimo?«

Nihče ni odgovoril. Tišina. Kot grob.

Čez čas Aprehar prhne: »Gostilna? Gospod moj, odkar je strašila neka korona, le redke krčme odprte so po deseti uri. Kdor vina po tej uri išče, mora k nezakonitim točajem, ali doma po skritih kleteh, kakor tat, piti.«

»Kaj pa počnó ljudje, če ne sede per vrčinu, da si dušo oddahnejo?« začudi se Herman.

»Vsak svoj vrč ima doma,« reče Miklavž. »Sam znotraj štirih sten sedi, gleda v škatlo in pije. Če je izmed tistih bolj učenih, pa na oknu sedi, v list papirja zre, pa s peresom, ki ne piše več s črnilom, temveč svetlobo v zrak izpušča, modruje.«

»Zdi se mi, da ni ta svet več človeški,« reče Herman in vzdihne. »Gremo dalje.«

Jezdili so mimo visokih blokov, katerih oblike bile brez duše, kakor zlagane lesene kocke otroka zmešanega. Tu ni bilo stolpov, ni fresk, ni heraldike – le steklo in siva zidovina. Ustavi jih bleščeče rdeča luč. Herman dvigne obrv: »Kaj pa ta sveča? Je li to luč iz samostanskega zidu?«

»Ne, gospod, to je luč prepovedi,« reče Jošt. »Dokler rdeča gori, konj naj stoji. Ko zelena zasije, sme dalje iti.«

»Pa kje je vratar, ki luč prižiga in ugaša?«

»Ni ga, gospod, to vse delajo stroji. Sami vedó, kdaj naj kdo gre, kdaj čaka.«

»Torej stroji zdaj vladajo mestom? In ljudje ... kam pa so ljudje izginili?«

Od tam, kjer je nekoč stal mestni obrambni stolp, jih je veter ponesel mimo pokrite tržnice, zdaj le prazna lopa, kjer noben kmet več z vozom ne pride, nobena krava ne mukne. Le mladina v čudnih oblačilih se zbira pod lučmi, v majhne škatle govori, vmes se smeji ali si kaže čudašne prikaze iz tistih škatel.

»Glej jih, plemeniti gospod, to so zdaj naši mladeniči,« bridko pripomni Jošt. »Ne znajo več konja obuzdati, ne orodja prijeti. Samo po senci lovijo in si želijo biti tisto, kar niso.«

»Bodo pač pogubljeni,« reče Herman, »če očeta ne častijo, če starega zakona ne poznajo. Brez korenin, kot plevel v vetru.«

Ko končno pridejo pod grajski hrib, Herman vzklikne: »Ali še stoji, moj grad?«

Čez temne silhuete mesta se je dvigal grad celjski, še vedno mogočan, a osvetljen z lučmi, ki se jih v njegovem času ni poznalo. Na obzidju ni bilo straž, le kamere so nadzorovale tihi dvorec, vrata bila zaklenjena z verigami in pred njimi tabla, kjer je pisalo: »Vstop samo ob odpiralnem času. Vzpon na stolp 6,00 EUR.«

Herman je pogledal tablo: »Kaj pa je to 'evro'? In zakaj se vstopa v grad samo za denar? Mar nismo Celjani gospodarji svoje lastnine?«

Aprehar z vzdihom reče: »Gospod, vaš grad je zdaj od Celja, od namestnika Kovacsa.«

»Kaj? Od Celjanov? A nisem jaz, Herman II. Celjski, potomec tistega, ki ga je sezidal? In moj rod je s krvjo ga branil! Kdo si upa meni reči: ne smeš v svojo hišo!?«

Jezno poskoči s konja, prime za ročaj, a vrata se ne ganó. Herman pogleda v nebo. Zvezde so bile iste, kakor nekoč, a svet pod njimi mu bil tuj. Položi roko na hladni kamen: »Če pa ni več doma, potem naj tudi mene več ne bo.«

Aprehar odloži čelado: »Gospod, dom ni v kamnu, temveč v srcu. In dokler bije srce, ki še pomni viteštvo, zvestobo, in resnico – dotlej Celje še ni umrlo.«

Herman se ni več silil z vrati. Segel je v plašč in iz njega vzel mošnjiček s prstjo svete zemlje pod cerkvijo sv. Danijela, ki jo je kot deček obiskoval. Položil jo je pred prag gradu in rekel: »Če že stopiti ne smem kot gospodar, naj vsaj zemlja ve, da sem se vrnil kot sin.«

Hanž mu podstavil ravbarsko, da se je z boljšo nogo dvignil na konja, obrnil, zvesto spremstvo za njim. Molče so odjahali proti Liscam, mimo Piškovih njiv in izginili v meglicah nad Hudinjo.

Vlaganje prasic v Savinjo

Po poplavi: kmetje vložijo v svinjo in jo rezervirajo

Pipec je po vsaki stoletni poplavi v porečju Savinje v minulem desetletju poročal o žalostnih usodah domačih svinj, ki so utonile v vodi in napihnjene plule od izvira Savinje pod Rinko do sotočja v Savo. Ponavljajoče se tragedije so grožnja, da bo do naslednje stoletne poplave, ki se zgodijo skoraj vsako drugo leto, zmanjkalo svinj za utapljanje. Modreci iz savinjskih kmetijskih zadrug so staknili glave.

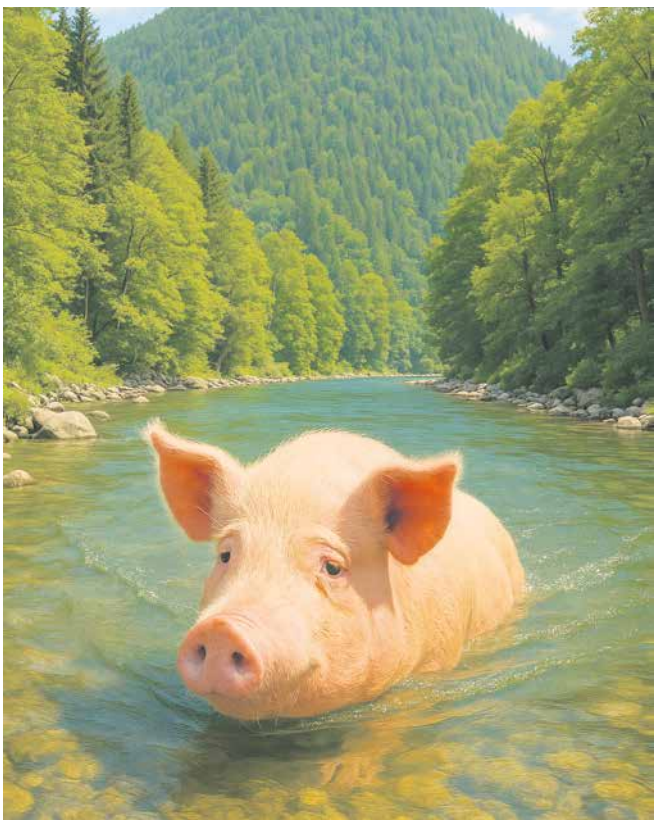

Rešitve problema ni bilo treba daleč iskati. V večnih prepirih o cenah hmelja, državni pomoči kmetijskim gospodarstvom in kdo bo plačal zapitek združeni savinjski kmetje so si bili enotni: izguba staleža živali je gromozanska, lotimo se nadomestnega vlaganja svinj po vzoru akcije ljubenskih ribičev Bodi boter svoji ribi. Svojo so poimenovali Bodi boter svoji prasici.

Rečeno – storjeno.

Na začetku ni šlo gladko, saj noben kmet ni hotel plačati svinj, ki bi jih odnesla voda. Potem so se domislili, da lahko vsako prasico napišejo na konkretnega kmeta in če jo odnese voda, dobi od vlade povrnjeno svinjsko škodo. O tem se jim ni bilo odveč navdušeno strinjati.

Stvar pa je bilo treba nujno preizkusiti v praksi. Za poskusno prasico so sredstva primaknile kmetijske zadruge, plačale so tudi avtobus kmetov do Solčave in kosilo v gostilni Zadružnik. Pridružila se jim je županja Katarina Prelesnik in se priporočila, da bi namesto svinje naslednje leto za vlaganje izbrali avtohtono solčavsko ovco. O tem se kmetje še niso izjasnili. Po kosilu (pohan svinjski ali ocvrti kalamari, pomfri, mešana solata) so šli do avtobusa, iz prtljažnika poterali eksperimentalno svinjo in jo porinili po kamniti škarpi v vodo Savinje. Prasica je dvakrat splezala na breg in so jo s hmeljevkami, ki so jih pripeljali s seboj, potisnili v reko.

Svinja ni veliko brcala, bila je dobro rejena in mast jo je držala nad vodo. Upala je, da bo v Lučah bolje. Neslo jo je mimo Rogovilca in Igle. Ko je zagledala prve hiše Luč, je zaklicala na pomoč: »Rosc, rosc ...« Na breg so poklicali župana Klavdija Strmčnika. S kamnitim obrazom jo je odpravil: »Ciril ni več župan, zdaj sem jaz glavni v Lučah, izgini!«

Na Ljubnem, se je razočarana nadejala, imajo več razumevanja za živali, saj delajo savinjski želodec. Ni vedela, da je pravzaprav svinjski. Pred prireditvenim prostorom za flosarje ob reki je začela milo vpiti: »Fran, fran ...« Stekli so poročat županu Franju Naraločniku, da ga kliče prasica. »Kaj spet?« je sitno zavrnil sle. »Ne, ne, žival vas kliče.« Šel je gledat, a je bil prepozen. Prasico je že odneslo do KLS Ljubno. Inženirji Bogomirja Straška so jo s polizdelki iz vanadijskega jekla odrivali v tok, da tovarne ne bi spet svinjsko poplavilo.

Pa je šla z vodo, prasica, naprej. Mimo gostišča Prodnik in dalje do kampa Menina. Nizozemci in Belgijci so odhiteli klicat županjo, tisto, ki je med poplavo v kampu tako dolgo visela z drevesa, da ga je rešila. Ni je bilo na občini. V Rečici ob Savinji so naleteli na Majdo Potočnik. Je rekla, da je ni prasice, zaradi katere bi ona še kdaj zapustila pisarno.

Svinjsko botrstvo se je nadaljevalo. Tudi v Nazarjah ni imela sreče. Župan Matej Pečovnik ji je z mosta zaklical, da ne bo ničesar ukrenil, dokler se ne posvetuje z Nemci v fabriki BSH. Malo bolje je bilo, ko jo je počasi prineslo pod most v Mozirski gaj. Župan Ivan Suhoveršnik ji je zavpil, da bo molil zanjo, morda celo za mašo da. K izlivu Pake v Savinjo nihče ni poklical Janka Kopušarja, župana Šmartnega ob Paki. Vsi občani in funkcionarji so bili tistega dne na bolniški, treba je bilo zaključiti spomladanska dela v vinogradih. Še v Braslovčah in Polzeli si Tomaž Žohar in Jože Kužnik nista vzela časa za njen svinjski problem. Žohar je le zabrusil Kužniku da naj izmeri, kateremu bregu mejne občinske Savinje je prasica bližje, po njegovem je na polzelski strani, torej naj se Kužnik bode s prasicami.

Dlje dolvodno kot jo je voda nosila, manj je bilo zanimanja zanjo. Tudi župana Prebolda Marka Repnika niso klicali, so si mislili, da je še premlad za preklanje s prasicami, Vinko Debelak, ki je vedno imel razumevanje za svinjarije, pa več ni bil pristojen.

Zglajeno kamenje brzic ji je masiralo trebuševino in postajala je lačna, ko jo je nosilo skozi žalsko občino. Župana Janka Kosa so obvestili o živali, pa je samo rekel: »Prasica! Kaj me briga, meni se stari Rimljani utapljajo v šempetrski Nekropoli, ker nimajo strehe nad glavo! Ne bom se še tisto svinjo ukvarjal, pa naj bo s tisto iz Solčave ali iz Ljubljane!«

Tako je bilo, da je svinja priplavala do knežjega mesta in se začela čuditi, koliko novih mostov so zgradili. Most tu, most tam ... Še mladi župan Matija Kovač, ki ima ušesa za vsako zamisel, naj bo še tako neumna, je prispel na Gabrijelčičev mostiček in ji je izrekel dobrodošlico in zaželel srečno plovbo. Potem se je obrnil k občinskemu direktorju Gregorju Deleji: »Poslušaj, s savinjskimi občinami se ne moremo dogovoriti tudi za zadrževalnike visokih voda, da ne bi Celje vsako leto ob stoletni povodnji poplavilo, zdaj pa nas še provocirajo in nam po reki pujske spuščajo. Kaj boš ukrenil?«

»Na nabrežju lahko organiziramo koncert za prasice. Tako, kakor smo ga imeli za pse. Samo ... rabim sponzorja. Mogoče bi Izi iz mesnin kaj primaknil?«

»On je bolj za nogomet, ne vem, koliko se na svinjino spozna.«

Svinjo je že neslo proti Laškemu. Pred zdraviliškimi toplicami se ji je uspelo dokopati desnega brega, zvlekla se je v parkirno hišo pod hipermarketom, saj je dostop priročno urejen za razlivanje visoke Savinje. A jo je opazil varnostnik, ki v trgovini pazi, da zdraviliški gostje in upokojenci ne bi izmaknili kakšne čokoladice, in jo zabrisal nazaj v vodo.

Svinja je bila že čisto obupana. Pod zdraviliščem se ni mogla spomniti, kdo je že v Laškem župan, in je začela klicati prejšnjega Franca Zdolška. Poklicali so pravega, Marka Šanteja. Slabe volje je bil: »Ti si Francova simpatizerka, mogoče celo Marjanova in Janjina. Kar se mene tiče, se lahko pri priči utopiš!«

»Kaj pa Tone, pa Boško, pa Duško?« je poskusila.

»Nobenega ni več v pivovarni. So šli, vsak na svoj konec,« ji je pokazal hrbet.

Od tam mimo Marija Gradca, Rimskih Toplic in do Zidanega mosta je bilo le še malo vode do Save. Ko jo je prineslo v smrdljivo Savo, je vedela: preizkus akcije Bodi boter svoji prasici – vloži svinjo v Savinjo je uspel. Moči ji je ostalo le še do starega mostu pri Radečah, a se je spomnila, kateri ministri in državne sekretarke so prišli od tam. Preplavila jo je strašna tuga. Zbogana z usodo je zaprla modre očke in rečni vrtinec jo je potegnil v globine.

Čez urico in pol se je nekaj zataknilo v rešetke Hidroelektrarne Vrhovo. Avtomatsko se je izključila. V kontrolni sobi elektrodistributerja Elesa so za Vrhovo zasvetile rdeče lučke. Dispečer je odložil sendvič: »Spet te prasice!«

Nekropola gre na Žale

Kako si je prestolnica prisvojila šempetrske Rimljane

Ni šlo za šlamparijo, še manj za neodzivnost. V primeru pisanja med spodnjesavinjskimi župani in kulturno ministrico ni bil kriv poštar, ki pisma obupa zaradi vedno bolj propadajoče šempetrske rimske Nekropole ne bi prenesel do ministrice.

V ozadju, so izvedeli dobro informirani krogi blizu Pipcu, je spletkarski konstrukt. Zlobneži so iz pisma, ki so ga ministrici pisali župani, iz besedice Žalec tako, menda zgolj za štos, zradirali črko c. Ministrica je tako namesto Žalec prebrala Žale in je ljubljanskemu županu Jankoviču nemudoma poslala milijon evrov z naročilom nadstrešnic nad grobovi znanih Slovencev, ki še nimajo strešice. V Ljubljani, nasprotno, znanih Slovencev z mehko strešico, če se smemo tako po balkansko izraziti, kar mrgoli. Tudi na Žalah jih čakajo.

Prvi, izvirni nesporazum, je sprožil spiralo nesporazumov, ki jim ni videti konca. Nekdo vdira v elektronsko pošto med Ljubljano in Žalcem ter jo spreminja. Nekaj pošte smo tudi mi prestregli:

»Pomembneži so pokopani pri nas, rabijo zaščito.«

»Posebneži? Ja, ste res posebneži.«

»Ne, Spektacij denimo, tam leži.«

»Laži trosite, to pa res in vlačite ministrico po zobeh.«

»Ah, sploh ne razumete. Pa kje je sploh ta Vrečko?«

»Kaj?! Z vrečko bi pokrili ostanke Rimljanov. Barbari!«

»Pa kaka Barbara, Janko sem. Kosov.«

»Kar na kose bi jih dali? ...« ...

Bitka nesporazumov še traja. O razpletu zgodbe bomo poročali v naslednjem Pipcu. Če bo izšel. Če ne bomo prej na Žalah.

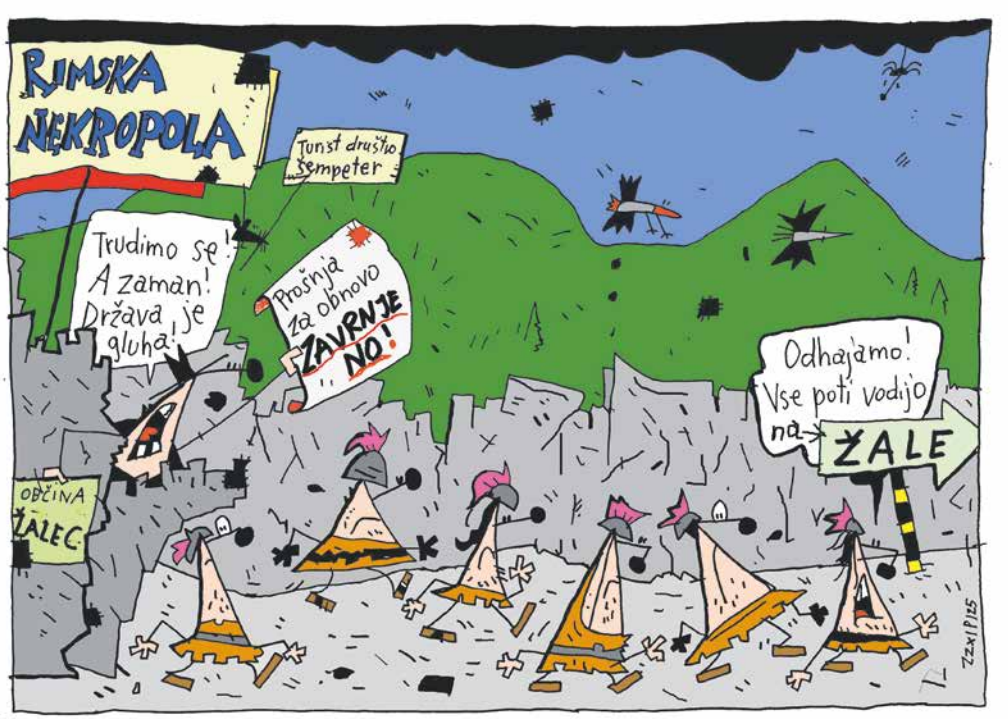

Spirit bo lahko talal

Prihaja igra Dobro skrij, da te medij ne dobi

Ni slabšega in hujšega od radovednih novinarjev, ki iz dolgega časa, kar tako za zabavo, malo poguglajo po spletu, pobrskajo po zgodovini in najdejo afero. In mimogrede nepremišljeno javno uničijo firmo Vonpotezni projekt, ki bi rešil Šaleško dolino brezposelnosti.

Kajti dandanes bi, če ne bi bilo medijev, v Velenju že štancali vitaminske tabletke. In bi služili, da bi bilo veselje. Tako pa je zaradi novinarjev po Paki odplavalo ne le 20, ampak več kot 50 milijonov evrov, ki bi se lahko fino stekli v dolino.

Razlog, ki se je novinarjem zdel nezaslišan, vodljivi politiki v Ljubljani pa so ga v strahu za svoje stolčke pograbili, je bil povsem banalen. Nek nedolžen podjetnik je imel eno firmo preveč, pa jo je prepisal na sorodnika, pa sta po nerodnosti oba kandidirala za Spirit sredstva in sta po njihovi narodnosti pač oba dobila odobren denar za isto stvar. Slučaj pač, za katerega so, slučajno seveda, vsi vedeli, torej ni bilo nič in nobenih skritih namenov. Šlo je za dvojno korist za podjetnika, za regijo in za državo. Noben poštenjak se je ne bi branil.

A mediji (kdo jih sploh še rabi, če pa na omrežju X vse piše) niso nehali. Iskali so povezave in tisto pošteno stranko v dolini spravili v takšno sramoto, da nihče več ni upal povedati s kom se druži, pije, kolesari.

Dobra učna ura za dolino je pa bilo vse skupaj. Odslej bodo denar delili drugače. Ne več pod pretvezo transparentnosti in enakih možnosti za vse. Ljudstvo, ki je zaradi neljube situacije s preveč slučaji, opisane zgoraj, začelo čudno gledati, ljubi zmagovalce, ne pa luzerjev. Zato jim bodo ponudili zabavo. V bodoče se bodo podjetniki morali na očeh javnosti za sredstva pomeriti v mnogoboju.

Prva preizkušnja bo vključevala skrivanje tekočega računa v tujini. V drugi preizkušnji bodo morali podjetniki napeti mišice in se domisliti čim bolj kreativnega računovodstva. Sledil bo preizkus nadarjenosti v rimanju hvalnic državi in dolini. Pomerili se bodo še v podkupovanju; ta disciplina bo zaradi praktičnih razlogov nekoliko višje ponderirana.

»To je to. Nič več voženj v Ljubljano na ministrstvo. Naj kar direktno zmaga najboljši,« se strinjajo v dolini.

Razpis za lopate

V Šaleški dolini iščejo ponudnika širokih in velikih lopat za odmetavanje denarja. Država jih sili z razpisi, nosi jim vreče denarja za prestrukturiranje, dolina pa že nima več kam z njim. Zato sedaj iščejo primerne lopate za odmetavanje denarja v rove. Ponudbe pričakujejo pod šifro #težkonam.

Upor v premogovniku

Iz neuradnih, a nezanesljivih virov blizu uprave Premogovnika Velenje smo izvedeli, da se pripravlja velik upor. Direktorje je namreč vedno bolj sram, da se vozijo s tesli. Ni dovolj, da nekateri kamerati brijejo norce zaradi imena tesla za teslo, sedaj jim sramoto dela sam ustanovitelj tesel Elon Musk. »Glejte no, ne moremo se mi, ki kopljemo črno zlato, iti zelenega preboja s tesli,« so poskušali dopovedati, ko so jih silili z nabavo električnih avtomobilov. »Mi bi se morali voziti vsaj z avtomobili na dizel, če že ne na premog, ne pa na elektriko!« Protestno so tako prejšnji ponedeljek kratkomalo na parkiriščih pustili svoje tesle parkirane izven narisanih črt. Če jih bodo še naprej silili z uporabo tesel, pa napovedujejo upor – nalašč bodo kurili elektriko, ki je tako ali tako samo in dejansko samo stranski produkt zimskega ogrevanja doline in poletne vrele vode.

(Š)karting

Premier Golob je na sestanku koalicijskih partnerjev položil na mizo vse karte. Partnerka Tina je bila najbolj vesela letalskih kart za šopinge v svetovnih modnih prestolnicah.

Padalci

Po vsakih volitvah se na zakonodajno in izvršilno vejo oblasti povzpnejo tudi takšni, ki so padli s hruške.

Šaleški nadštevilni

Denar za prestrukturiranje v roke kadrom z doktorati

V Šaleški dolini se črne napovedi sesuvajo kot hišica iz kart, z lepšimi obeti pa lahko usahne denarna pomoč za prestrukturiranje. Dolini grozi, da leta 2033, ko naj bi rudarji odvrgli krampe in lopate, na ulicah ne bo 5.000 brezposelnih, temveč le nekaj malega več kot 250 - tako je izračunal direktor rudnika. To bi bila velika sramota.

»Kaj? Samo toliko kot v vsakem poštenem stečaju v nekem brezzveznem zaselku? Kako naj potem regija pričakuje velika sredstva za 5.000 novih delovnih mest in vsaj enkrat toliko lokalnih povzpetnežev, ki računajo na provizije,« se je hudoval Velenjčan.

»Temu direktorju premogovnika bi takrat, ko je to čmrknil pred vsemi, najraje zavil vrat. Pa kaj ni bral ekonomskih napovedi, ki smo jih namensko naročili pri strokovnjakih. Se mar ne spomni, kako smo mu pomagali, ko je ...« je glasno razglabljal občinski uslužbenec, ko smo najbolj napeli ušesa, pa je opazil Pipčev mikrofon in je obmolknil.

Da bi malo omilili nepremišljene direktorjeve napovedi, so v prve bojne vrste poslali nekdanja direktorja velenjskega rudnika.

»Ne le 5.000, 50.000 brezposelnih bo po zaprtju premogovnika. Sem je treba šteti ne le rudarje, ampak tudi njihove mame, ate, žene, strice, tete, sestre, rojene in še nerojene otroke, vnuke, pravnuke, mrzle strice, tete, bratrance in ostalo sorodstvo do tretjega kolena, tudi sorodnike v Bosni. Vsi so vezani na delo rudarja, to se vendar ve!« se je hudoval gospod doktor direktor. Že desetletja se zavzema predvsem za mlade, saj jih v svojih častitljivih letih najbolj razume. Iskreno pa ne razume, kaj bi naj v dolini mladi počeli, če ne bodo šli v rudnik za karkoli že. Zato je treba dolini dostaviti dovolj denarja, da bosta nad vsakim mladim bdela dva do trije odrasli in mu govorili, kam se naj usmeri, da se bo nekje okoli 40. leta lahko osamosvojil.

Drug doktor direktor, ki se je ravno tako pred kratkim vrgel v politiko, a ga je ob prvem poskusu izpljunila, je ob tem spomnil, kako so s tem, ko so se poslovili od njega, zapravili možnost za prosperiranje doline. Priznal je in se pohvalil: »Vodilni sedaj nimajo vizije. To drži kot pribito! Jaz sem imel vse splanirano, ženske bi po zaprtju rovov lahko šivale in prodajale moško spodnje perilo. Najbolj mišičasti kamerati bi ga promovirali. Pa pozirali za koledar in podobno. V rovih bi uredili escape roome, to bi bila turistična atrakcija. Jaz vem, kako se to dela. Ko so mene zradirali iz rudnika, sem tudi izginil. Ti zdaj bi pa po letu 2033 rove zapirali. Pa zakaj zapreti takšno veliko lokalno prednost, vas vprašam?«

V dolini imajo še veliko doktorjev rudarstva, ki so bili šefi v rudniku. Nekaj jih imajo tudi na ljubljanski fakulteti, kjer predavajo, kako so zavozili rudnik. Najbolje bi res bilo, da bi jim zagotovili stalen honorar za skrbništvo nad idejami in zamislimi, ki so jim prej spodletele. Morda pa jim res uspe ustvariti 50.000 brezposelnih?

Kdo si upa ukiniti velenjske knape? Foto PV/Miran Beškovnik

Gašenje na vodi

Šoštanj: Za elektrarno na vodi je vode na pretek

Informacijska točka, ki jo Holding Slovenske elektrarne občasno prireja v Šoštanju, vsakič sameva. Nikogar ne zanima, kakšna bo načrtovana sončna elektrarna na Šoštanjskem/Družimirskem jezeru. Je pa že v imenu veliko simbolike. Ko je bila na območju jezera še vas Družmirje, ni bilo Šoštanjskega jezera, odkar pa več ni vasi, tudi Družmirskega jezera ni. A čas obrača, gasilstvo obrne.

Do presenetljivega obrata zna po naših informacijah priti v kratkem, saj so občani od ust do usta obveščeni, da lahko na informacijski točki spraševanje vsemogoče, če jim že za elektrarno, proti kateri morda so, morda pa tudi ne, vse nekam visi. Vodjo projekta Simona Čižmeka so začeli spraševati naslednje: ali bodo ob jezeru tudi otroško in športno igrišče, kamp za avtodome, čolnarna in plaža? Ali bo holding v celoti plačal preselitev 31 objektov od jezera pod Vilo Široko in gradnjo 32 novih v Metlečah? Ali bo vsaj nekaj primaknil za športni park ob Vili Široko? Bo zgradil še eno osnovno šolo in uredil vrtičkarsko naselje pod Goricami? Ali bi lahko holding še kaj primaknil kar tako, da ne bi zmanjkalo denarja?

Župan-gasilec Boris Goličnik med preverjanjem, ali je v Družmirskem/Šoštanjskem jezeru dovolj vode.

Šoštanjski župan Boris Goličnik meni, da bi realizacija navedenih projektov pomenila najbolj pravičen prehod Šoštanjskega/Družmirskega jezera v Elektrarniško jezero. Goličnik bo že vedel, saj je nacionalni koordinator za pravičen prehod; če morda že ni odstopil ...

Čeprav vsega o elektrarni niti projektanti še ne vedo povedati, je nekaj obljub že znanih. Plavajoča elektrarna bo pokrila pol jezera, od bregov pa bo odmaknjena najmanj 40 metrov. Premalo pa se ve, da bo samo 400 metrov oddaljena od gasilskega doma in pičlih 1000 metrov od domovanja župana Borisa Goličnika. Župan je prostovoljni gasilec, gasilski funkcionar in izvajalec gasilske pesmi Daj mi moč. Elektrarna na vodi lahko Šoštanjčanom povzroči vsemogoče težave – od tega, da bo grda in bo kazila že zdavnaj degradirano krajino Šaleške doline, da bo mogoče brnela, da bo pogosto v okvari ... Ampak če bo elektrarna na vodi zagorela, težav ne bo. Vode je v jezeru dovolj, prostovoljno gasilsko društvo je blizu, župan-gasilec nekaj korakov dlje. Samo nove čolne jim še holding kupi ...

Mega Tel

HERMI® 40 LET YEARS
Naprej Z VSAKIM TOKOM.

PREBLISKI

Dnevnike bi lahko kmalu preimenovali v Gnevnike. Ali pa na njihovem začetku pozdravili Dober ve-čir na želodcu.

Stolp Kristal v Rogaški Slatini, pogosto imenovan tudi Branč Khalifa, je zares nad vsemi pričakovanji. Poročajo namreč, da je obisk ob obletnici izgradnje močno presegel številke, ki so jih predvidevali. Že pred tem so vsa pričakovanja presegle tudi podražitve projekta.

Dobjanski župan, sicer trenutno najstarejši župan v Sloveniji, je ob zadnji izvolitvi napovedal, da se bo po koncu tega mandata upokojil. Zaključek županovanja bi tako, slučajno, sovpadal z načrtovanim odprtjem enote doma starejših v Dobju. Zaradi predragih izvajalcev se bo projekt zdaj skoraj gotovo zakasnil. Če bo župan zato premaknil

Antivetrna Dominika

Rogatec in Žetale proti in ne – denar bo pa le!

Martin Mikolič, edini župan Rogatca še iz časov, ki se jih nihče več ne spomni, se zadnje tedne ne premakne iz občine. Oni dan ga celo na tradicionalno praznovanje rojstnega dne podčetrškega župana Petra Misje ni bilo, čeprav Misja na svojo domačijo ob najbolj srečnem dnevu v občini Podčetrtek povabi vse kozjanske župane – aktualne, bivše in pokojne ...

O pokojnikih vse najlepše. Posvetimo se nenavadni Mikoličevi zadržanosti. Znano je, da se v Rogatcu in sosednjih Žetalah praskajo po glavi zaradi načrtovane vetrne elektrarne na grebenu Maclja – dveh vetrnic v občini Žetale in treh v občini Rogatec. Na vseh pet bo najlepši pogled s stolpa v Rogaški Slatini.

Rogatec ima kup pripomb, a v primeru gradnje bi dobil 3,6 milijona evrov enkratnega nadomestila. Tudi Žetale bi dobile 2,4 milijona evrov nadomestila. V Žetalah imajo vetrnice nasprotnike, ki niso zadovoljni z županovo izjavo, da so vetrnice državni projekt. Užaljeni župan Anto Butolen, tudi on župan že od pamtiveka, se je odločil za odstop.

Ni mačji kašelj, da letošnji proračun Rogatca znaša 5,4, Žetal pa 2 milijona evrov. Nadomestili za vetrnice bi županoma navrgli, takole čez palec, še en proračun.

Pogled na Dominiko Švarc Pipan. Foto Osebni arhiv

Pogled na načrtovane vetrnice. Foto DEM/ChatGPT

Za Butolna ne vemo. Za Mikoliča pa zlobne babje čenče naokoli čvekajo, da razlog njegovega zadrževanja znotraj meja občine in neudeležbe na Misjinem praznovanju niso zagate zaradi vetrnic. Ne. Menda noče zamuditi nobene priložnosti, da bi srečal nekdanjo pravosodno ministrico Dominiko Švarc Pipan. Dominika je pravna svetovalka Združenja civilnih iniciativ za Slovenijo brez vetrnih elektrarn. Kaj je torej lepše? Srečati postavno Dominiko ali šteti denarce? Butolen se je že odločil. Mikolič še mečka in ne hodi od doma.

svoje upokojitvene ambicije, še ni znano.

Če ne bi poznali žalskega župana Janka Kosa, bi glede na količino nabožnih besed v njegovem izrazoslovju mislili, da kandidira pri Novi Sloveniji in ne SD.

Naj bo napovedana pokojninska reforma takšna ali drugačna. Janša njenih uslug še ne misli koristiti.

Letošnji Borštnikov prstan ima za prejemnico Natašo Barbaro Gračner najbrž še posebno veljavo. V izborni komisiji je bil namreč tudi lanski prejemnik, njen bivši mož.

Kar nekaj spletnega črnila je bilo prelitega, ker župan Diaci rad kar med prireditvami ali koncerti malo pobrska po telefonu. A on to počne iz predanosti svojim občanom, da je vselej na tekočem. Brez dodatkov za stalno pripravljenost.

Če bo Evropa po prekinitvi odnosov z Rusijo slučajno kdaj ostala brez plina, so v Štorah brez skrbi. Občani se bodo lahko ogreli ob kaminu v novi županovi pisarni.

Ministrica iz Šentjurja, ki tako rada poudarja pomembnost partizanskega boja za vrednote in obstoj Slovenstva, bi pa že lahko vedela, da bojkot referenduma o pokojninah za zaslužne kulturnike ne prinaša zmage. Kaj bi bilo, če bi partizani drugo vojno bojkotirali?

Po neuradnih informacijah blizu poslanke se naj Jelka Godec ne bi več tako zelo veselila odprtja nove šolske stavbe na Kalobju, za katero si je tako prizadevala. Nazdraviti odprtju po veljavni zakonodaji ne bo dovoljeno. Še v telovodnici in v ravnateljski pisarni ne.

Vladimir Prebilič cilja na premierski položaj. Začel je pod rdečimi banderami SD, nadaljeval belo neodvisno, bil malce šekast z ambicijami po županski stranki, nato pa je kot zelen poletel v Bruselj. S katero barvo kaj se bo skušal prebiti v državni zbor?

EPIGRAM

Adijo, pamet!

Številne velikane uma
smo Slovenci svetu dali,
takšnim, ki manjka jim razuma,
pa doma oblast predali.

EPIGRAM

Naša ljuljka

Smo na volitve se podali,
da parlament bi prevetrili,
zrnje od plev v njem ločili.
A smo slabo ga zrešetali,
še več plevela zasejali.

Bitka za grajsko krono

Podsreda, Podčetrtek in Šmarje v gradbeni vojni stoletja

Mirna kozjanska jutra motijo zvoki mešalnikov betona, pnevmatskih kladiv, udarne in ognjevite izjave županov. Gradovi v občinah Kozje, Podčetrtek in Šmarje pri Jelšah so prizorišče epskega tekmovanja. Kdo bo prvi, najhitrejši, najlepši in najbolj inovativen? Ni več bitka za prestol, temveč za pohvalo ministrice za kulturo, za zlato kelo Turistično-zidarske zveze, za zeleno zavist sosednjih občin.

Županja Kozjega Milenca Krajnc, ponosna lastnica že doslej zelo spodobno ohranjenega gradu Podsreda, samozavestno razlaga: »Naš grad je praktično hotel s petimi zvezdicami. Luksuzne apartmaje in velnes že imamo, zdaj sredi dvorišča dodamo še ogromen viteški bazen, pa je!« V njem načrtujejo tedenske grajske pojedine s pečenim volom in kvizi »Kdo želi biti baron?«, kjer bodo nagrade narisane na pergament.

Medtem v Podčetrtku stvari jemljejo bolj povezano z naravo. Župan Peter Misja je podpisal pogodbo z zeliščarji iz olimskega samostana – grad bo postal velnes grad. Vse bo v eteričnih oljih in aromah sivke, obiskovalci bodo lahko doživeli »čustveno razvalino« – posebno sobo, kjer bodo jokali ob pogledih na stanje pred obnovo. »Naš grad bo tako sproščujoč, da se bo še duh nekdanjega graščaka odločil ostati,« pravi župan z resnostjo menedžerja butičnega spa centra.

Šmarje pri Jelšah v duhu dokaj mladega župana Matije Čakša v dvorcu Jelšingrad stavi na tehnologijo: »Mi bomo prvi grad s 5G wi-fi južnim traktom in robotskim viteškim turnirjem!« Župan se že pogaja z umetno inteligenco za digitalnega plemiča, ki bo vodil oglede v osmih jezikih in po potrebi razglasil obleganje krajevne mesnice, če zmanjka čevapčičev na grajskem pikniku. V grajskem jarku bo plaval robot-zmaj, ki bo bruhal paro ob vsakem neodobrenem selfiju.

Nadaljuje se tudi bitka za denar. Zaenkrat je neodločeno. Vsaka grajska občina je letos od ministrstva, ki mu poveljuje skoraj domačinka Asta Vrečko, dobila milijon evrov za nadaljevanje obnove svojega gradu.

Sosed, Branko Kidrič iz Rogaške Slatine, v grajski tekmi ne sodeluje, ker nima gradu. Bi pa želel iti vštric. Zato je pred leti postavil Anin dvor. A samo po imenu je dvor, po obliki in veličastnosti pa prav nič, zato po standardih ministrstva ne sodi med dvorce in gradove in se mora Kidrič zanašati na loterijske dobičke občanov. Mimogrede je postavil najvišji stolp v državi, da lahko zviška opazuje sosednje gradove in graščake.

Pipec bo šov še naprej spremljal od blizu. Morda dobimo viteško čokoladico v spominski embalaži. Ali jabolko. Ali kos sira. Flaško donata. Karkoli.

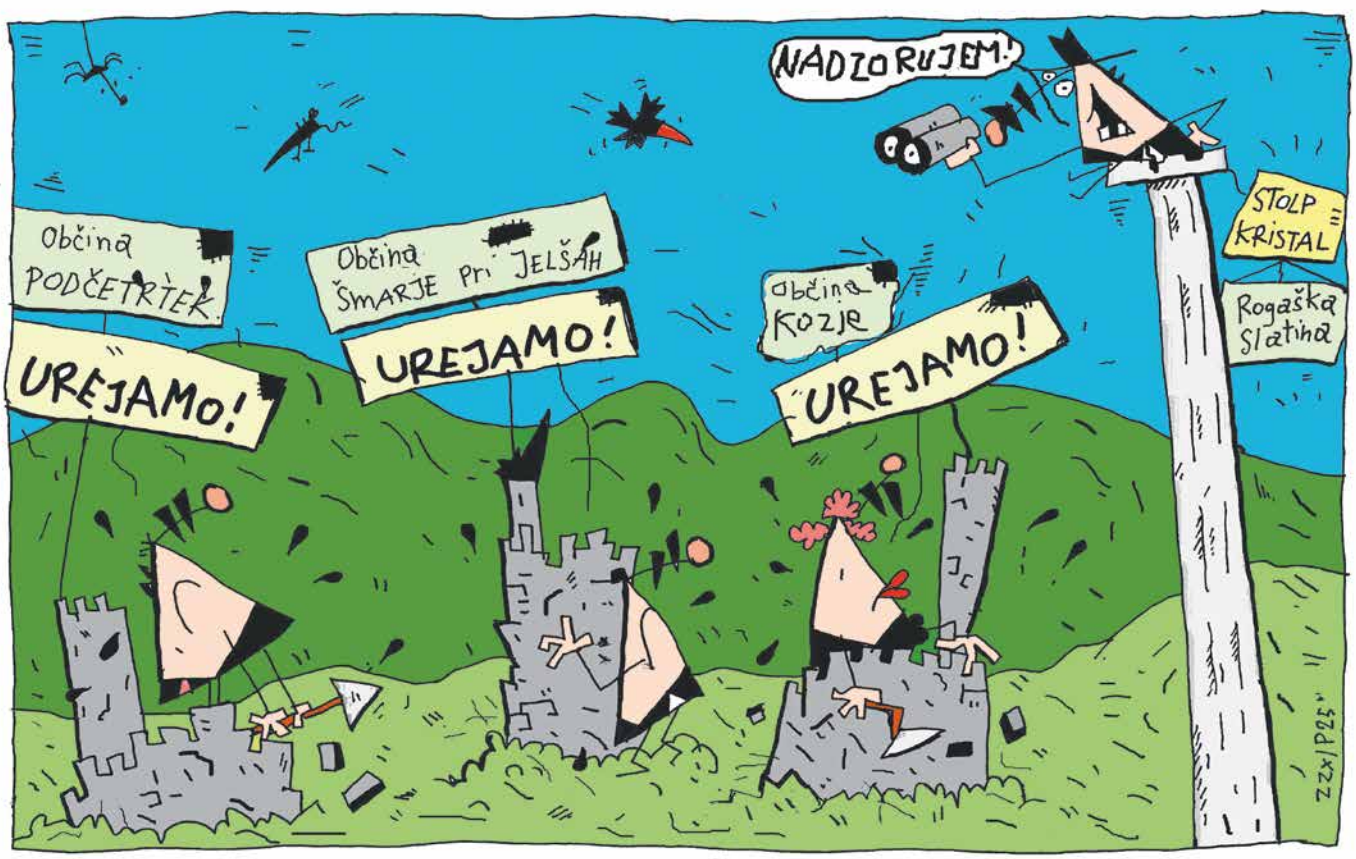

Dubaj z vrtcem

Bistrica ob Sotli: telovadnica s podzemno garažo

Bistrica ob Sotli je mirno naselje s približno toliko prebivalci, kot jih živi v povprečnem ljubljanskem bloku. Kakor ljubljanski blok bo kmalu tudi Bistrica dobila podzemno garažo v večnamenskem objektu. Takšno garažo si zasluži vsak blok, kaj šele vas.

Skupaj z novim vrtcem in telovadnico bo ta futuristični kompleks obsegal skoraj 3.000 kvadratnih metrov. To bo, po naših skromnih izračunih, toliko prostora, da bodo vanj spravili vse otroke, vse avte in vse trače iz lokalne gostilne. Po občini bo vse lepo spravljeno in pospravljeno.

Poleg stavbe, ki bo stala skoraj štiri milijone evrov, bo še dodaten milijon stala oprema, saj se je župan Franjo Debelak odločil za najvišje standarde.

»Gugalnice bodo iz češkega kristala, telovadne blazine iz rdečega žameta. Copate v garderobi bo sortiral robot, vstop v vrtec bo urejen na podlagi biometričnega prepoznavanja otrok po obliki blatnih odtisov. Če že gradimo sanje, jih zgradimo v slogu,« je ob začetku del na gradbišču povedal župan.

Nemalo nostalgičnih vzdihov je izzval z napovedjo, da bodo staro telovadnico porušili. »V tej telovadnici sem si zvil gleženj, ko sem bil še pionir,« je povedal domačin Jože, preden so mu začele solze kapljati v gradbeno jamo.

S kompleksom z vrtcem, telovadnico in podzemno garažo pa velikih načrtov v majhni občini še ne bo konec. Kot smo izvedeli iz dobro obveščenih najožjih krogov okoli Debelaka, sta med načrti za prihodnost tudi gradnja heliporta za dostavo malic in razmislek o podzemni železnici do bližnjih Svetih gor, da bo lahko župnik vrtčevske in šolske otroke varno vozil k verouku.

KOVA d.o.o.

Zgled minimalizma

Ni ga večjega od malenkostnega Šentjurja

Težko bi šentjurski občini očitali, da pri svojih urbanističnih in arhitekturnih rešitvah ni v koraku s trendi. Ne le v regijskem, kar v slovenskem prostoru namreč velja za pionirsko silo minimalizma.

Strokovna javnost je v zadnjih mesecih v mesto ob južni železnici pripeljala več študijskih skupin. Da občina brez svojega arhitekta tako prodorno posega po najsodobnejših arhitekturnih pristopih, pušča odprtih ust marsikoga.

Osrednji element minimalizma v Šentjurju so seveda krožišča. V zadnjih letih je mesto pridobilo tri, zaradi česar je župan Diaci skorajda prevzel vzdevek slatinskega kolega »župan Krožiščnik«. Še eno krožno križišče, pri Resevni, pa kljub načrtom svoje uresničitve še ni dočakalo. In ko so misli tako laične kot strokovne javnosti čakale na odločitev, s čim bo občina, v kateri so že doslej navdušili s prešo v krožišču v Gorici pri Slivnici ali štorkljo na Proseniškem, navdušila tokrat, je župan vedel, kaj storiti. Vsa tri nova krožišča, ki jim lahko prištejemo še tistega starega v Dolah, je uredil skladno z zadnjimi smernicami minimalizma. Na njih je tako osrednji element otoka nič drugega kot – trava. Da, le skrbno gojena, zalivana in pokošena zelena trava, z nekaj drobnimi primerki ljuljke vmes. Tako je, niti kamenčka poleg. Le prelepa zelena trava.

Kot smo neuradno izvedeli iz odločevalskih krogov, nobena od potencialnih idej, na primer, da bi turiste iz vsega sveta na krožišču v Dolah pričakal premalo poznani prvak šolske kartografije Blaž Kocen, obdan z velikonočnicami, ni bila dovolj dobra. Preveč direkten pomen da bi nosile takšne upodobitve, mesto, ki temelji na umetnosti, pa si vendarle že zasluži malce več cerebralnega prežvekovanja ob pogledu na krožiščne kreacije. In minimalizem to dopušča.

A nekateri zlobni jeziki pravijo, da v mestu s tako bogato zgodovino pač nimajo dovolj volje le-te postaviti na plan. Tako so urbanistični zanesenjaki že nekajkrat stvari vzeli v svoje roke in na krožiščih smo lahko videli zlasti elemente, povezane z agropridelovalsko platjo občine. Denimo balo, ovito v avtohtono modro folijo, ali kravico simentalko.

Drugi primer, ki je bojda že del znanstvenih razprav, je šentjurski Mestni trg. Po tem, ko so zaradi slabega stanja z njega odstranili drevesa in betonska korita, je neverjetno prefinjen občutek za prostor tja namestil to, česar morda ne bi pričakovali. Asfalt. Tam sicer že nekoliko bolj dovršen slog zdaj namreč dopolnjuje več odtenkov sive. Ni jih ravno 50, a odločitev je poskrbela za odobravanje v vsaj tolikšni meri kot istoimenski roman. Odprtost prostora, na eni strani ujetega med ravno tako sivo poslovno stavbo, siv Malgajev kip in rustikalne rjave tone javne stavbe na drugi strani, tako tvori predihan geometrijski volumen, kot si ga mesto zasluži. Minimalistično misel je očitno zajahalo tudi več ponudnikov storitev na Mestnem trgu, denimo pošta in dnevni bar, ki so navdušeni nad idejo svoje lokale kar zaprli in s tem plodovito prispevali k utrditvi minimalnega. Strategija morda je, da se bo tam ob minimalnih vsebinah, ki še ostanejo na minimalno arhitekturno obremenjenem trgu, zminimaliziralo tudi število tam hodečih, posedajočih ...

Zlati šlauf za Terme

Veljaki v mokrih majčkah in šlafrokih so zakon

Terme Olimia, paradni konj turizma Obsotelja in Kozjanskega, so letos prejele kar dve nominaciji za nagrado »Zlati šlauf – termalni viktor za najboljšo otvoritveno predstavo«.

Na tekmovanju so pred več kot desetimi leti že zmagale, in sicer ob odprtju adrenalinskega tobogana King Cobra v Aqualuni, ki še danes marsikomu nažene strah v kosti.

Nagrado sta prejela takratni direktor term Zdravko Počivalšek in župan Peter Misja, ki je to še danes. Kot prva sta sedla na napihnjen šlauf. Spredaj Počivalšek, zadaj Misja, ki je pod Počivalškove perutke spretno spodvil gole nogice. Z brzino vsaj 50 kilometrov na uro sta vriskajoč – še danes ni razkrito, ali od veselja ali strahu – preživela 10-sekundni spust.

Že ob takratnem pogledu na veljaka v oprijetih kopalkah in mokrih majčkah nismo vedeli, kam naj gledamo in se spraševali, zakaj je nam bolj nerodno kot njima. Pa sta imela vsaj majčko.

Ob letošnjem odprtju novega Wellnessa Vodian pa smo bili celo priča sceni zgoraj brez. Županu Petru Misji sta se tokrat pridružila direktor Term Olimia Florjan Vasle in prokurist Vasja Čretnik. Pipec je bil že na veliko slovesnih otvoritvah, a v naših arhivih nismo našli takšne, na katero bi glavni akterji prišli v šlafrokih. Pa še te so po nekaj korakih odvrgli, na hitro stopili pod tuš, ker se to v termah pač mora, in skočili v novi bazen. Če je bil mišljen sinhroni skok na glavo, bi dobili bore malo točk. Tajming se ni ujel, pa tudi skoku Misje ne moremo nadeti imena skok na glavo,

Moker spomin na leto 2013: Peter Misja in Zdravko Počivalšek na Cobri. Foto Danilo Utenkar

pač pa je bil to skok na ploh. Vsak v svojem slogu (žabica, hrbtno ter bolj klavrn kravl) in ob ploskanju zaposlenih, stoječih v enakih hotelskih šlafrokih ob bazenu, so preplavali bazen in na drugem koncu složno nazdravili s šampanjcem. Nihče ni utonil.

Poleg tega slovesnega odprtja se za letošnjo nagrado Zlati šlauf – termalni viktor za najboljšo otvoritveno predstavo poteguje še en dogodek Term Olimia. Ta je bil manj moker. Morda zato, ker veljaki zaradi kopice obveznosti niso uspeli izklesati telesc v fitnesu, kar je bila po videnem v Vodianu tiha želja vseh opazovalcev. Ta dogodek se je zgodil v Termah Tuhelj, ki jih imajo čez mejo, na Hrvaškem, v njih pa so poskrbeli za večmilijonsko naložbo, obnovo notranjih bazenov in gradnjo novega hotela. Če je draga investicija, mora biti draga in veličastna tudi otvoritev. In bila je. To so dokazovali tudi številni »ohi« in »ahi« povabljenega občinstva. Najglasnejši »uaaaaau« pa se je zgodil, ko je voditeljski glas zaukazal pretegnjenje vratnih mišic in pogled navzgor. Z enega od balkonov novega hotela sta se po ziplinu mednje spustila Vasle in Čretnik. Po naši nestrokovni oceni je bila hitrost sicer precej nižja kot na King Cobri. Smo pa bili tudi malo razočarani, da ni bilo pristanka v bazenu. Smo se vendarle navadili na veljake v kopalkah.

Tudi Misja je menda hotel na zipline, a za podvig ni dobil dovoljenja. Čeprav je vso zimo bolj malo jedel, je maksimalno težo presegel za več kot dva kilograma. Pravila so pravila. Včasih smo neznansko hvaležni, da jih imamo in jih upoštevajo.

Gospodarski minister Matjaž Han si pa ni upal na zipline ... Že tako mu zanke povsod nastavljajo. Govor je imel na trdnih tleh. Smo pa na odprtju v prvi vrsti med gledalci opazili tudi Zdravka Počivalška. Zdelo se je, da se mu toži po starih časih, ko je še imel pogum za adrenalinska doživetja, nakupe serviet z gumicami in pitje vode v vinskih kleteh.

Po hitri zajli dol leta 2025: Florjana Vasleta prihod v Terme Tuhelj. Foto Terme Tuhelj

Premalo za zanič

Diaciju kmetje za noben denar ne prodajo mrtvice

V času korone je bilo, ko je občina Šentjur prek spletnega prenosa, ker je bilo dihati isti zrak v eni dvorani prenevarno in prepovedano, meščanom Šentjurja predstavljala ideje za ureditev mestnega parka. »Livada ga bomo poimenovali,« so razlagali in naštevali, da bo to veliko območje ob potoku Pešnica, kjer bodo zelenice, potke, klopce, igrišča za šport, otroška igrala, pumptrack, fitnes, tudi sankališče in kavarna.

Po Pešnici je preteklo že kar nekaj vode, parka pa ni. Na naše vprašanje, kdo je kriv, župan Marko Diaci prst uperi v kmete. Nočejo zemlje prodati, ki jo država rabi za gradnjo zadrževalnika v Lokarju. Ta je nujen, da v parku in drugod v Šentjurju ne bo poplav. Župan robanti: »Pa ta težava ni le v Lokarju, tudi v Črnolici potrebujemo zadrževalnik, ampak tudi tamkajšnji kmetje mi bodo živce požrli. Ni važno, koliko ponudimo, nočejo zemlje dati.«

Pipec se je podal do kmetov, da iz prve roke izve, kje je težava. Kmalu smo naleteli na kmeta, ki je ob svoji mini njivici nergal in krilil z rokama.

»Gospod, kaj se jezite?« smo ga vprašali.

»Mah, spet ne bo pridelka! Spet bomo brez krompirja. Karkoli posadim, nič ne rata, ker je tako slaba zemlja. Pa pet krtov imamo in zdaj še koloradske hrošče.«

»Potem pa prodajte, od te zemlje tako nič nimate.«

»A, to pa ne!«

»Zakaj ne, so vam ja lep znesek ponudili.«

»Ne, je sosed Lojz rekel, da on tudi ne bo prodal. Pa ima še več krtov kot jaz! Sicer on še vztraja s koruzo, ampak tisto malo, kar je uspe, mu pa čisto vso porabutajo. Prekleta mladina! Lojz iz leta v leto večji minus tolče s to njivo, ker gnojit pa špricat je pa treba. Saj njegov kolega, Janez, ki je iz Črnolice in tam tudi hočeta država in občina zemljo imeti, tudi noče prodati. Ker nas hočejo okoli prinesti. Nobenemu ne moreš nič verjeti. Pa nič zaupati! Saj so res lepo ponudbo dali, samo ziher imajo nekaj za bregom, vam rečem. Pa čeprav bi rabil denar, da hlev obnovim. Ampak ne bom prodal. Za princip gre!«

»Ja, kaj pa boste, ko bo vse poplavilo? In še pol Šentjurja zraven?«

»Ne bom jaz kriv!«

»Kako ne, če pa je zadrževalnik potreben, da zaščiti Šentjur, vi pa ne prodate zemlje.«

»Veste, kaj vam povem,« je odločno in že zaripel v obraz rekel sogovornik in še glasneje, žugajoč s kazalcem, nadaljeval: »Ministrstvo bo krivo! Pa Golob! Tako kot je kriv, da je revežem v Savinjski poplava toliko hiš odnesla, pa da tako drago elektriko plačujemo, pa za drugo svetovno vojno je tudi on kriv! Saj ste hoteli svobodo, zdaj jo pa imejte!«

Raztogoten je sedel na traktor in se odpeljal z dragocene jalove njive.

AFORIZMI

Pri nas je demokracija mutirala v demonkracijo.

Mnogi naši politiki so postali žrtve prometnih nesreč. Povozil jih je čas.

Za to, da tele zraste v vola, je potreben čas. V politiki vsaj en mandat.

Za ribarjenje v kalnem ni nikoli lovopust.

Strižejo nas kot ovce, potem pa nam prodajajo žabjo volno.

Številne svetle tradicije so nastale v mraku.

Demokracija izvira iz antične Grčije, ko priteče k nam, pa ponikne.

Za samostojno državo smo se borili z ramo ob rami, potem pa so se naprej prerinili tisti z močnejšimi komolci.

Slovenci smo znani po pameti. Kratko je pri nas še vedno moderno.

Pri nas megla ni le naravni, ampak tudi družbeni pojav.

Za številnimi nekdanjimi paradnimi konji našega gospodarstva so ostale le konjske fige.

V socializmu smo bili lačni demokratičnih sprememb. Po tistem, kar smo dobili, pa nam je slabo.

Pri nas je kot v Afriki: nekateri so lačni, za nekatere pa »ni zime«.

Roka pravice je počasna in po navadi dohiti samo tiste na začelju vrste.

Reke Sava, Savinja in Drava so bile nekoč pomembne prometne žile. Po tistem, kar se po njih pretaka danes, pa bolj spominjajo na debelo črevo.

Domači izgubili 1:2

Velika smola naše reprezentance iz BiH

Na halal stadionu Arena Z'Dežele je nogometna selekcija domačih igralcev ob glasni podpori domačih navijačev na prijateljskem srečanju nezasluženo prvič v zgodovini izgubila proti reprezentanci Slovenije. Je bilo pa poceni. Za en burek.

Za Slovenijo sta zadetka dosegla Vojničan Benjamin Verbič – Beni – Verbi in z enajstmetrovke argentinski Slovenec Andres Vombergar – Andrej – Vombi – Vomba la Bomba. Za domačine je častni zadetek dosegel Tarik Muhamerović.

Domača reprezentanca BiH, ki je na domačem igrišču v Celju igrala prvič, tudi gostujoča Slovenija pa po dolgih 12 letih odsotnosti, je imela večino časa žogo v posesti. Lahko bi premagala Slovenijo, saj je imela v glasni podpori s tribun na igrišču tako rekoč 12 igralcev.

Toda ponovila se je zgodba z mnogih prejšnjih kvalifikacij za evropska in svetovna prvenstva, kamor se BiH nikoli ni uspelo uvrstiti iz preprostega razloga. Zato, ker večina najboljših bosanskih nogometašev igra za Slovenijo, Slovenija pa jim je doslej odstopila samo dva v Sloveniji rojena Bosanca.

Domači navijači se tolažijo, da je kljub temu, da je Slovenija v Celju tokrat premagala našo Bosno in Hercegovino, vendarle zmagala vsaj malo prav tako naša slovenska reprezentanca, ki kader črpa iz bazena bosanskih nogometašev.

Da gre pri halal stadionu v Celju za podoben objekt kot ga imajo v Bosanskem Grahovu, potrjujejo tudi bosanskim plačam prilagojene prijazne cene. Nogometni klub Celje, ki na tem stadionu trenira, tudi ni od Celjanov. Tudi tam, od koder so njegovi lastniki, so plače nizke. Menda še nižje kot v Bosni. Zato občinsko podjetje klubu za uro uporabe zelenice in garderob zaračuna manj kot 100 evrov, za celo tekmo pa manj kot 500 evrov. V Bosni bi za ta drobiž dobili veliko burekov, sirnic in krompiruš, pri nas pa veliko manj česarkoli.

Celjski župan Matija Kovač in predsednik Nogometne zveze Slovenije Radenko Mijatovič med navijanjem za domače. Foto GK

Rojstvo novega društva

Objavljamo prepis prenosa nešportnega dogodka v Celju

»Spoštovane, spoštovani. Spremljamo prvi srečni dogodek v Celju po volitvah. Celjski župan Kovač prav ta trenutek, prav pred nami, spoštovane in spoštovani, ustanavlja svojo društvo! Ja, prav ste slišali. Tudi ta župan bo imel svoje društvo, ki bo prerasla v stranko. Rojevanje v prvih vrstah navdušeno spremljata druga in tretja dama Celjsko-Šrotove ekszupanove liste. Hitita mu čestitati, padajo si v objem, joj, kako prisrčno. No, morda malo preveč prisrčno?! Kaj na to poreče Šrot? Da ne bosta dami že eks dami z ekszupanove liste. Kaj, kaj praviš? Samo trenutek, dragi poslušalci in poslušalke.«

...

»A res? Česa ne poveš ... No, khm, smo že nazaj. Torej, ja, tako je. Ravnokar smo izvedeli, da sta se dami že včlanili v sveže rojeno županovo društvo. A ker društvo še lep čas ne bo prebilo občinskih okvirjev, sta pretehtali svoje možnosti in se kot nova obraza, ki jih ima slovenska politika najrajši, pridružili še Logarjevi stranki. Kaj? Kakšen gost?«

...

»V studiu pozdravljam našega gosta. Podrobneje nam bo dogajanje na terenu komentiral naš gost v studiu, gospod Vseznalič. Torej, gospod Vseznalič, kaj bi vi rekli, kaj sledi na političnem parketu v naslednjih mesecih?«

»Hja, no, težko je oceniti, ker od tu ne vidim dobro razdalje, ki je nastala med omenjenima eks članicama in eks županom. Njega smo, vemo, videli na vnovičnem ustoličenju prvaka SDS Janše. Logarja pa, kot vemo, smo dolga leta tudi opazovali v prvi vrsti SDS. Ste včeraj posluišali Logarja, ko je dve uri govoril na televiziji?«

»O čem?«

»Ni hotel povedati.«

»Gospod Vseznalič, bi hoteli pojasniti, kaj druži ali razdružuje eksice in ekszupana?«

»Govorim lahko samo, kar sam vidim. Morda se motim, a mislim, da sta tako omenjeni eksici kot omenjeni eks nato med kanapejčki izbrali enak okus pršuta. To da jasno vedeti, da imajo še zmeraj enak okus za, bom rekel, vse, kar je za prebaviti. Ja, to bi rekel. Drugega ne bi.«

»Spoštovane, spoštovani! To je bilo za danes vse iz javljanja v živo. Tako ali tako vidim, da me redkokdo posluša, saj vas skoraj vse vidim pred sabo, ko hitite čestitat županu. Morda le praktičen nasvet – izogibajte se fotografom. Google vse beleži, volitve pa so nepredvidljive. Hvala in lahko noč, z vami sem bil Oran Gobrez.«

Naredimo Celje spet veliko

(Satira o naših in vaših)

Nikoli ne reci nikoli. Avtorica svetovne uspešnice Celjski grofje danes in nikdar več je brcnila v temo. V knežjem mestu so staknili glave vsi, ki kaj štejejo. Brez pomoči umetne inteligence se jim je posvetilo, da imajo pred nosom neskončne razvojne možnosti. Iz nemško-francoskega voza bodo skočili tik pred zadnjo postajo. Kot podgane bodo stisnili rep med noge in prvi zapustili potapljajočo se ladjo.

Vse oči so uprli čez veliko lužo. Kaj Bruselj, Washington je šef mafije. Dobro je vedeti, kam veter piha. Strica Sama so prebrali kot odprto knjigo. Nobene potrebe ni, da bi zapletene formule pisali na dlani. Skritih asov ni treba vleči iz rokava. Svet je gnil posel. Tako ali tako so ga ustvarili morilci. Če ne gre milo, gre s silo. Za rdeče in črne na Celjskem mala malica. Kdo ne bi jedel in pil na tuj račun.

Če zmore Kijev, zakaj ne bi Celje. Z ZDA bodo podpisali memorandum o redkih zemljah in kosteh. Se sploh kaj zamudijo? Ubili bodo dve muhi na en mah. Namesto sanacije zemljine, jo bodo brez nerazumnih carin izvozili slovenskemu zetu. Z golimi rokami se bo rade volje lotil tudi cinkarniške in celotne industrijske dediščine. Izvoz bo pospešil gradnjo drugega tira. Luka Koper bo kovala enormne dobičke. Tega donosnega posla ne bo preprečila nobena civilna iniciativa.

Svinjarije bogate z redkimi strupi še dolgo ne bo zmanjkalo. To ni velenjski lignit. Šoštanja ne bo treba zravnati z zemljo. TEŠ bo lahko še naprej razvijal jedrski program z bogatenjem premoga. Za razliko od Teherana, se ne bo treba zatekati h grožnjam s povračilnimi ukrepi. Pekel bo ostal na varni razdalji. Združene demokracije Amerike bodo lažje zadihale. Humanitarne rakete in granate bodo lahko ostale zasidrane na Bližnjem vzhodu.

Izraelci bodo lahko mirno spali. Palestinci v Gazi in na Zahodnem bregu se bodo še naprej premetavali na goli zemlji. Do zadnjega Palestinca v Obljubljeni deželi. To že ni genocid. Kdo si drzne oporekati potomcem holokavsta in bivšemu rdečemu predsedniku. Na pobudo človekoljubne judovske vlade bo Unesco prej ali slej njihove kosti uvrstil na seznam redkih živali.

Koncentracijsko taborišče Mlinarjev Janez na Teharjah čaka repriza sondiranja. Za domobrance, Rupnikove junake in nedolžne civiliste, ki jih je povojna oblast likvidirala brez sojenje, je rezervirana parcela na posestvu Mar-a-Lago. Dovolj prostora je tako za Spominski park Teharje kot za Hudo jamo in nova arheološka najdišča. Z vsem spoštovanjem in pieteto do preminulih. Naših in vaših. Delitve že dolgo dvigujejo pokrov. Dovolj je bilo.

Množično grobišče v Barbarinem rovu si nezakonito lastijo Laščani. Knežji krivosodni mlini že meljejo s polno paro. Gre za dediščino habsburških žrtev. Nekdanji najvplivnejši rod v srednji Evropi ni metal živih ljudi v luknjo in jih zazidal z betonskimi pregradami. Na voljo ni dokaznega gradiva, ali je skopal jamo ali ne. Navsezadnje je nekatere utopil v žlici vode. Vedno se lahko zatakne. Tudi pri kosteh.

Ne glede na pravico do pravičnega sojenja v razumnem času. Sodni zaostanki in počitnice niso od muh. Sodniki in tožilci v procesu proti laškemu klanu nimajo ustreznega varovanja. Veliki brat lahko sprejme sankcije kot zoper sodnice Mednarodnega kazenskega sodišča v Haagu. Če iz te moke ne bo kruha, Celjani še vedno lahko zaprejo pipo na centralni čistilni napravi. Ljudje tako kot psi radi žrejo svoj drek. Svojega ne damo, tujega nočemo. Ko bodo Laščani do vratu v celjskem dreku, se bodo čez noč izrekli za sodno poravnavo.

Nahajališč kosti ni mogoče prešteti na prste ene roke. Kočevska brezna niso bila nikoli pošteno raziskana. Žličkarji so že pljunili v roke. Celjski plemiči so tudi v Kočevju pustili svojo sled. Navsezadnje je rodbina vplivala na tamkajšnje cerkvene strukture. Na Dolenjskem! To še kako šteje. Celo najbolj prodornemu evroposlancu so se zasvetile iskrice v očeh, ker naše kosti ne bodo več gnile v vrečah in nedostopnih jamah.

Kljub temu imajo knežji potomci dve železi v ognju. V pobrateni občini Doboj in širše rastejo kosti kot gobe po dežju. Meter gor ali dol. Po polovični ceni. Sankcije proti srbskemu političnemu vodstvu so obrodile sadove. Na črnem trgu so popusti še večji, akcijske cene v kitajskih spletnih trgovinah pa so smešno nizke. Ne za Američane. Kdor prime za meč, bo z mečem pokončan. Morda pa tudi ne, če jim bodo Celjani držali štango.

Ideja o izgradnji visečega mostu, ki bi povezoval Stari grad in Miklavški hrib, je padla v Savinjo. Z roko v roki s starim šerifom. Novi delivec pravice ni presegel le njega. V žep je pospravil tudi ljubljanskega šerifa in srbskega očeta naroda. Expo v svetovni prestolnici inovacij in luksuzni hotelski kompleks na pogorišču bivšega generalštaba v režiji sinov slovenskega zeta sta drobiž. Celje bo dobilo nič manj in nič več, kot zlati ščit. Brez obresti in z zimskimi gumami. Pilotni obrambni sistem ne bo varoval Celja le pred grožnjami iz vesolja. Dvojno bo pokril vse stroške za obrambo. Tudi če se Natu še bolj utrga.

Ne bo šlo povsem brez žrtev. Nič ne bo z mednarodno univerzo za tuje študente iz Harvarda. Sanje o univerzitetnem mestu še niso na dosegu roke. Velenjčani si privoščljivo manejo roke. Naj tudi sosedu krava crkne. Zavist se je med Slovenci že zdavnaj udomačila. Sosed sosedu še dolgo ne bo sosed.

Celjski pisker bo moral odpreti oddelek za migrantske prestopnike. Na Dobu so vse sobe rezervirane. Na obzorju so volitve. V Salvadorju in Prištini so turistične zmogljivosti že skoraj polno zasedene. V Gazi bo preteklo še nekaj vode. Rekonstrukcija enklave v sredozemsko riviero zahteva svoj čas. Če bo prišlo do prostorske stiske, se ne bo izšlo brez prizidka. Mačji kašelj. Mestno tržnico bodo meni nič tebi nič preselili na Grenlandijo. Največji otok na svetu je že naš. Le Inuiti in Danci tega še ne vedo.

Vse to in še več bo potekalo pod izvirnim geslom Naredimo Celje spet veliko. Podobnost z resničnimi inovatorji je zgolj naključna. Plagiat je izključen. Znanstveno dokazano. Celjskega župana za prvega ministra. Celje bo 51. Zvezna država ZDA. Če Kanadčani niso naprodaj, se je s potomci celjskih grofov mogoče vse zmeniti. Za pošteno ceno. Ker hudič nikoli ne počiva, naj se novodobni Celjski raje na daleč izognejo Kalemegdanu.

PISMA SRALCEV

Spoštovano uredništvo,

jaz mislim tako, da v parlamentu nimajo kaj iskati osebe, ki nikoli niso izkusile zaporniškega življenja. V zaporu sploh ni tako slabo – politiki, ki so v njem že bili, pričajo, da tudi, če tja prideš nedolžen, takšen ne ostaneš dolgo. Poleg tega lahko vsak dan eno uro telovadiš in se eno uro sprehajaš, seksaš vsak drugi dan in prebereš dve knjigi na teden.

Življenje v naši državi bi bilo še mnogo bolj varno, če bi 90 najhujših prestopnikov in prestopnic sedelo v zakonodajnem telesu in bi se državljani ter policija lahko kadarkoli med zasedanjem parlamenta na tretjem programu Televizije Slovenije v živo prepričali, kateri sedi v poslanskih klopeh in ima potemtakem alibi, kateri pa je morda odsoten in se bogvedi kje predaja umazanim rabotam. Karkoli bi se med zasedanjem zgodilo, torej kakšna kraja ali zloraba, bi lahko policija najprej preverila pri odsotnih poslancih. S tem bi razrešili mnogo kaznivih dejanj, storilca pa bi prisilno privedli nazaj v parlamenti. Naj se o tem takoj sprejme ustrezen zakon!

Zahtevam, da uredništvo moj predlog distribuira na prave naslove.

Vane G. Stegov, pošteni Slovenec, Rogla

Odgovor:

Spoštovani Vane, iz koalicije in opozicije sporočajo, da bodo njihovi poslanci podprli takšen zakon, kar pomeni, da bodo poenoteni in bi lahko končno v ustavo dodali člen o legalizaciji kriminala. Vsaj to, če že pravice do kajenja konoplje, vsesplošnega oplojevanja in davkov oproščenega prostituiranja vanjo nismo spravili. A ne razburjajte se. Spijte kozarec vode. To pravico imate po ustavi.

Uredništvo (trenutno zaprto)

Cenjeni urednik Drago, Franček, Miran, Brane ali kdorkoli že si,

na spletni strani slovenskega društva novinarjev sem zasledil fotografijo, ki jo prilagam. Strašno me zanima, kdo so slikane gospodične, kakšne je njihov status in kaj najraje počnejo.

Prosim za odgovor v naslednji številki Pipca.

Tone Vojer, Kompole, redni bralec Pipca

P. S. Tole pa je fotografija:

Odgovor:

Spoštovani bralec Tone,

odgovarjamo vam že kar v tej številki, ker za naslednjo nikoli ne vemo ali bo izšla. Avtor fotografije je Voranc Vogel, nastala pa je na delavnici našega uredništva za mlajše sodelavke o uporabi mobilnega telefona, denarnice, plačilnih kartic in prostega časa. Gospe, torej ne gospodične, najraje pišejo za Pipca. Ko bodo prišle v leta, ki jih ima sedanji uredniki Pipca, pa bodo počele samo še to. Do takrat njihove naslove hranimo v uredništvu.

Uredništvo Pipca

P. S. Če naslednji Pipec ne bo izšel, preberite spet tega.

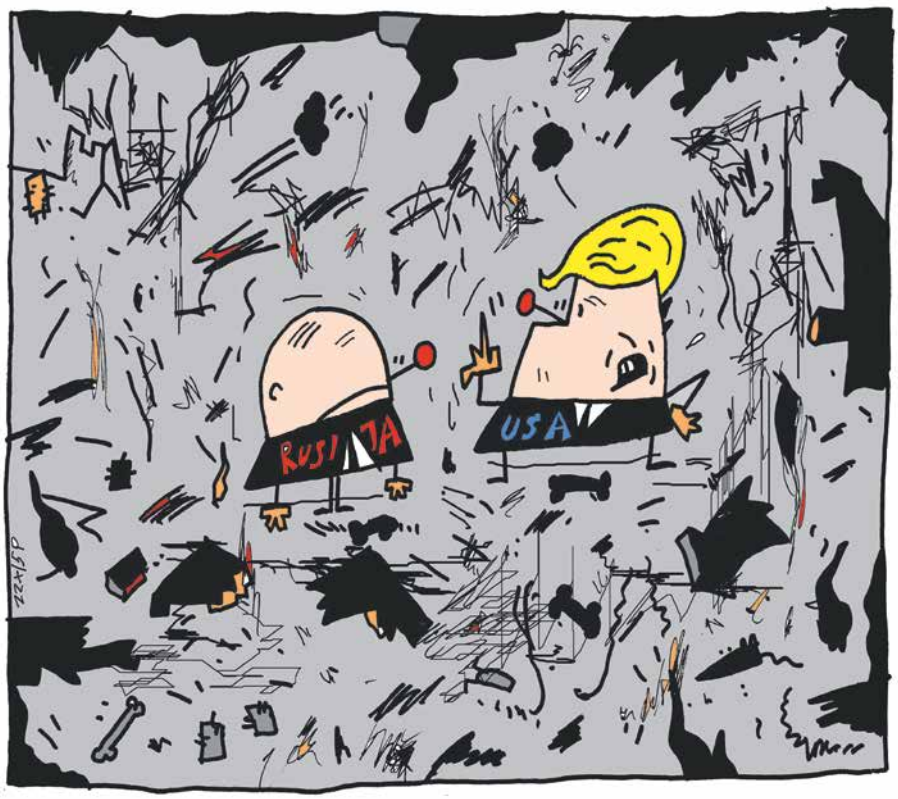

»Dragi prijatelj Vladimir Vladimirovič! Midva sva pomemben garant miru in stabilnosti v svetu. Brez najinega vojaškega in političnega vmešavanja se ne more začeti nobena vojna.«

Občina
Šmarje pri Jelšah

KNJIŽNICA
VELENJE

Na spletu v sekretu

Pozdravljamo dosežke novega novinarstva, zlasti na spletu

Uredništvo Pipca z velikimi simpatijami spremlja širjenje novega novinarstva v slovenskih spletnih medijih. Vse več je novic, ki ničesar ne povedo, še najmanj z naslovi. Kogar zvedavost zmami v branje novic pod takšnimi naslovi, se začne čez noč odvračati od branja. Pipec si ob takšni konkurenci obeta še naslednjih 100 let uspešnega izhajanja in se ustvarjalcem kretenskih novic prav lepo in iz srca zahvaljuje. Navajamo nekaj primerov s komentarji našega uredništva.

»Kot strela z jasnega. Slovensko podjetje gre po enajstih letih v stečaj.«

Pipec: Nas ni prav nič presenetilo, saj naslov ne omenja, za koga gre.

»Bivši šef Radia 1 razkril šokantne podrobnosti«

Pipec: Tega nismo brali, morda je spet razlagal, da je zjutraj pozabil pojesti marmeladni kiflček.

»Toliko vas bo od jutri naprej stalo tankanje«

Pipec: Če nas bo stalo toliko, je čisto v redu. Ko smo ga nazadnje tankali, smo se ga za toliko prav lepo napili.

»Pozabite na jabolko. To sadje je zdaj razglašeno za najbolj zdravo na svetu«

Pipec: Smo že pozabili. Za najbolj zdravo sadje na svetu pa nam je malo mar, če ne povedo, za katero gre.

»Vsak dan je jedla jajca in niti sanjalo se ji ni, kaj se bo zgodilo: po 7 dneh je ...«

Pipec: Tudi mi vsak dan jemo jajca, sanja pa se nam, da nam bodo za branje takšnih neumnosti odobrili honorar.

»Znani pevec dva dni hranil mrtvo ženo v hladilniku. Razlog grozljiv, sosedje šokirani«

Pipec: Morda pa je bila lačna, da jo je hranil?

»Pod streli umrl znani podjetnik«

Pipec: Gotovo ni bil znan, saj bi drugače že v naslov zapisali njegovo ime.

»Poročilo, ki šokira«

Pipec: Najbolj šokira takšno poročilo o ničemer.

»Umrla znana igralka. Vsi ste jo poznali.«

Pipec: Morda smo jo res poznali, ampak kdo ima čas brati, ko pa je morda nismo poznali?

»Ena žlica na prazen želodec pokuri 9 kilogramov maščobe«

Pipec: Sodelavka Uredništva je to poskusila, a žlice ni mogla spraviti po grlu.

»Konec ljubezni znanega para.«

Pipec: Iz naslova nam par ni prav nič znan.

»Pečen krompir bo bolj hrustljav, če mu pred kuhanjem dodate eno sestavino.«

Pipec: To pa drži kot pribito. Mi mu dodamo celo dve. Maščobo in sol. Ne znamo pa tako skuhati krompirja, da bi bil pečen.

»Ste se kdaj vprašali, koliko časa zdržijo palačinke, preden se pokvarijo?«

Pipec: Ne. To se še ni zgodilo. Kdo sploh da palačinke v hladilnik in se sprašuje, kdaj bodo pokvarjene?

POPRAVLJENI REKI

Papir prenese vse.
Ljudstvo pa tudi
ni nič manj trpežno.

Občina Žalec

REMONT

Terme Olimia

FANČI

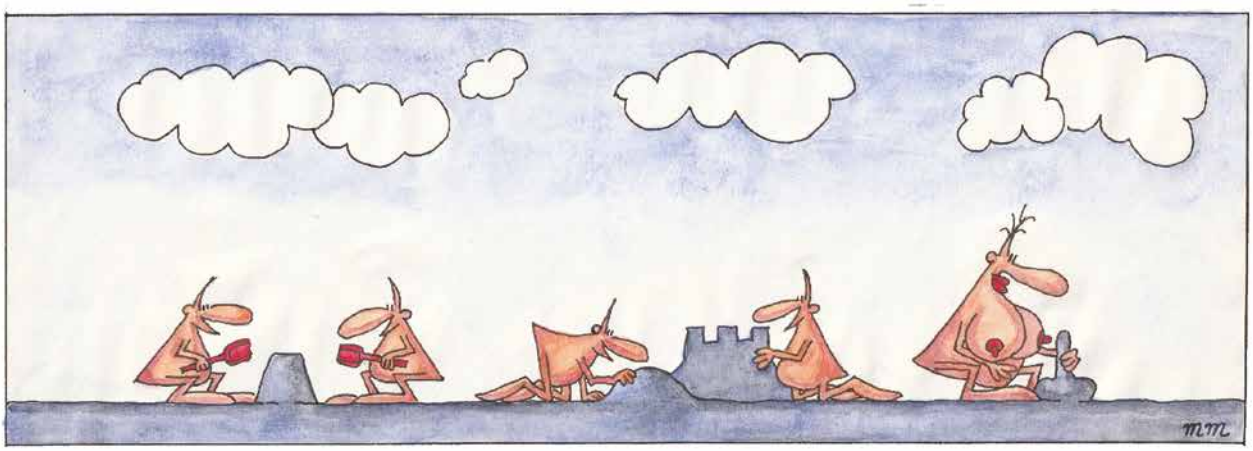

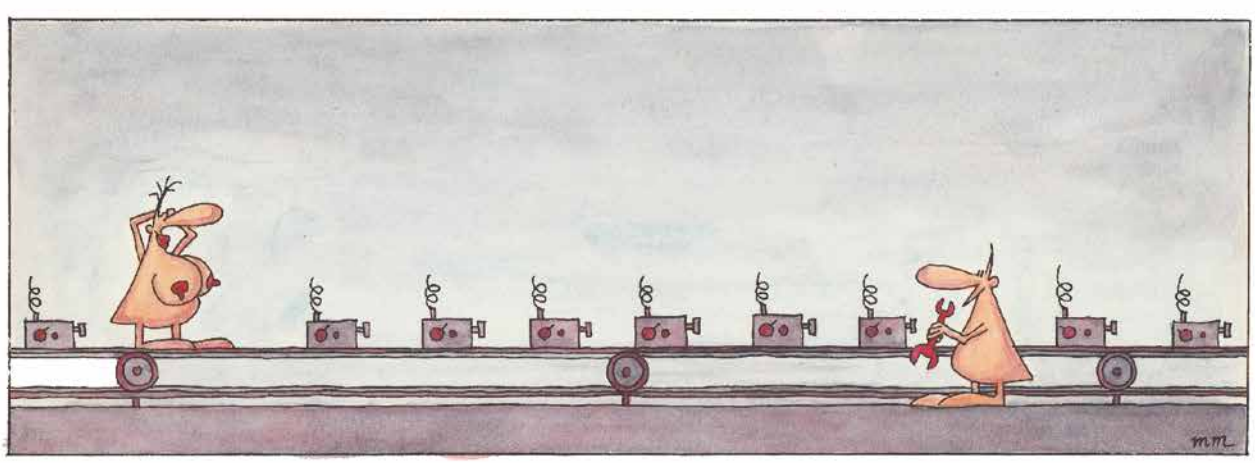

PIPEC, nekulturni satirični list • Leto: 62, številka: 53 • Izdaja: Društvo novinarjev Slovenija – Aktiv Celje, Prešernova 19, Celje • Uredništvo: upokojeni odgovorni urednik Brane Piano, delovno aktivne članice Špela Kuralt, Rozmari Petek, Anja Deučman, rehabilitirani član Miran Korošec, zaslužni urednik v čakalni vrsti Franček Kramer • Risarji: Bori Zupančič, mm, Open AI - ChatGPT • Prelom: Andrej Mohorič • Tisk: Tiskarsko središče, Slovenčeva 19 A, Ljubljana • Obvestilo: avtorje prispevkov hranimo v uredništvu samo 30 dni • Ta številka je izšla s podporo Mestne občine Celje in donatorjev.